

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE WOESTIJNRAT

N° 2273

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Woestijnrat

HOOFDSTUK I

DE EEUWIGE SNEEUW

In de vroege ochtend van een koude dag die nog voortdurend kouder zou worden, gleeed een hoog opgeladen slede, door tien flinke honden getrokken, met een tamelijke vaart over de hardbevoren sneeuw op een dertigtal mijlen ten zuidoosten van fort Wrangel.

Er nevens, op hun sneeuwschoenen, gingen drie mannen, warm gekleed in hun korte pelsen, en met het geweer in het foudraal van zeehondenvel over de schouder.

Zij leken volkomen verloren te zijn in deze eindeloosheid van sneeuw en ijs. Men zag geen andere levende wezens, of het moesten een paar sneeuw hazen zijn, die in ijzende vaart wegstoven naar

hun veilige hopen in de flanken van de heuvels, die zich in het oosten verhieven, en drie of vier sneeuwwoenders, die binnen schotsafstand opvlogen van de vlakte en vluchtten.

Zo intens was de stilte, dat het geklepper van hun vleugels zelfs op een afstand van bijna vierhonderd meters zo duidelijk hoorbaar was, alsof de vogels voor de voeten van de reizigers waren opgevlogen.

Op de slede, onder een zeil, lag dan ook een prachtige reebout, die ruimschoots voldoende zou zijn, de drie mannen tot voedsel te strekken voor die dag.

De drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson, die

eindelijk, na heel wat wederwaardigheden, een paar weken eerder New York hadden verlaten, met het plan, in het hoge noorden te gaan jagen op grof wild, en zo mogelijk Jack Steele, de jonge pelsjager op te zoeken, die zich reeds bij vroegere gelegenheden een warm vriend van Raffles had getoond.

Maar tegelijk met hen, en zelfs voor hen was een ganse stroom van mannen noordwaarts getrokken, en ook zij wilden op jacht gaan, niet echter op levend wild, maar op het gele goud, waarvan opnieuw grote hoeveelheden ontdekt moesten zijn op een zeer hoge breedtegraad, ten noorden van de Joe-kon, in Alaska.

Het was dan ook heel moeilijk geweest, zich die goede slede en die sterke honden te verschaffen, want reeds roofde en moordde men, om elkander het bezit van die schier onmisbare voertuigen te betwisten.

Reeds hadden zij zich vijanden gemaakt, en Raffles wist maar al te goed, wat dat zeggen wilde in een land als dit, waar de politie, hoewel uit het beste materiaal samengesteld, te weinig talrijk is, om een afdoend toezicht te kunnen uitoefenen op dat onmetelijke gebied.

Het is waar dat de manschappen gehard zijn, onvermoeibaar, dat overal sleden en honden voor hen beschikbaar zijn, dat zij uitmuntende spoorzoekers zijn, en geholpen door het feit, dat er daarginds geen spoorwegen bestaan, maar dat alles belet niet dat er in vele gedeelten van Noordwestelijk Canada, vooral in tijden van goudkoorts, misdaden kunnen worden gepleegd, die maar al te vaak ongestraft blijven.

Het was nog maar vier dagen geleden, sedert het drietal op een gelukkige wijze ontsnapt was aan de aanval van een troep schurken, die het op hun leven en op hun geld hadden voorzien.

Juist bij die gelegenheid had de tijdige komst van de politie een einde gemaakt aan een toestand, die allen noodlottig dreigde te worden.

Maar nu waren zij geheel alleen, omgeven door de oneindige sneeuwvlakte, met boven hen het waterblauwe gewelf van een onbewolkte hemel, en laag bo-

ven de horizon een lichtgele zon, die een eigenaardig, als het ware gedempt schijnsel verspreidde.

Het was in de tijd van het jaar, dat het hemellichaam slechts weinige graden boven de gezichtseinder zou verrijzen, een zwakke boog zou beschrijven, en dan weer zou verdwijnen.

Het zou dus lang duister zijn, en toch zou het nimmer de volkomen duisternis worden, die men in de gematigde luchtstreken kent, omdat de zon slechts even beneden de lijn van de gezichtseinder zou wegzinken, zodat de gehele nacht door, die geheimzinnige schemer zou blijven heersen, die de poolstreken kenmerkt, en die zich steeds karakteristieker voordoet naarmate men noordelijker komt.

De thermometer wees op dat ogenblik ruim twintig graden onder nul, maar de koude was draaglijk, want het was bijna volkomen windstil.

Nog slechts vijf of zes mijlen en de reizigers zouden een van die armzalige nederzettingen bereiken, die naar een boom, een berg, of een rivier genoemd worden, en die bestaan uit een dertig tot vijftig blokhuisen, hoogstens een paar honderd, en waarvan de voornaamste attractie de « Saloon » is.

Behalve zo'n wijnhuis is er dan nog een soort bazar, waar men van alles kan kopen, waaraan de mens in die woestijn slechts behoefte kan hebben, en verder moet ieder maar voor zichzelf zorgen, en zich in dit harde leven trachten te schikken.

De drie mannen hadden reeds een uur zwijgend zo voortgelopen over de harde sneeuw, toen Henderson tenslotte opmerkte:

— Zal het nog lang duren voor wij daar zijn, mylord?

— Verveelt je de reis, James? vroeg Raffles glimlachend.

— De hemel beware me, neen, mylord, antwoordde de reus kleurend. Ik beklaag mij volstrekt niet. Je kunt toch ook niet zeggen dat je je verveelt, als je om de andere dag een troep achter je hielen krijgt, die je met geweld wil neerpaffen. Ik vroeg het uit louter nieuwsgierigheid.

— Drie weken zal wel de zuinigst be-

rekende tijd zijn, James, zei Raffles. En dan moet er zich natuurlijk niets meer voordoen in de trant van de ontmoeting met Paolo Nasi, die vrouwenrover, aan wie wij gelukkig een van zijn slachtoffers hebben kunnen ontrukken. Dergelijke incidenten brengen ons uit onze weg, houden ons op, en verlengen dus de duur van onze reis aanzienlijk. Maar daar wij toch niets te verzuimen hebben, daar vooral mijnheer Brand zich hier zal vermaken...

— Dat doe ik, Edward, op mijn woord, zei de jongeman eenvoudig. Treft jou dan ook niet die indrukwekkende rust, na het verschrikkelijke gedruis, het hellose lawaai van een stad als New York? Is die schijnbaar eentonige, witte vlakke, niet duizendmaal schoner dan die zee van staal, beton en baksteen, die wij pas verlaten hebben? Kan men de strijd met het gebod op één lijn stellen met de strijd tegen de elementen, en tegen de beren of wolven? Ik hoop vurig, dat wij voorlopig niet zullen terugkeren, en dat is alles wat ik te zeggen heb.

Een tijdlang gingen de drie mannen zwijgend weer verder, tot Brand vroeg:

— Geloof je dat wij voorgoed van die Italiaanse handelaar in blanke slavinnen af zijn?

— Dat kan men in een land als dit moeilijk zeggen, Charles. Als onze wegen bij de aanvang uiteenliepen, dan zouden wij elkander weleens in geen jaren terug kunnen zien, maar heeft de een het vaste plan, de ander niet uit het oog te verliezen, dan kan hij hem vrij gemakkelijk weer inhalen. Vergeet niet, dat de nederzettingen, dorpen en kleine stadjes zeer gering in aantal zijn, dat men ze wel moet aandoen op zijn weg, dat het inwonertal er zeer gering is, en dat dus de komst van iedere vreemdeling een zaak van belang is, die iedereen zich zeker later gemakkelijk zal herinneren. Het moet al bijzonder hard vriezen, wil het spoor van een slede niet minstens zes of zeven uren achterblijven in de sneeuwlaag. Je weet hoe het gaat met een sledespoor? De ijzers maken natuurlijk een geul, en die geul zou dagenlang zichtbaar blijven, als het maar niet te hard vriest. Want in dat

geval wordt er een soort ijsbrugje gevormd over de geul, het vriest dicht en zes uren later is er geen spoor meer van te bekennen.

— Dan mag ik maar lijden dat er nog een paar graden vorst bijkomen, mylord, bromde Henderson. Ik heb het volstrekt niet voorzien op die Nasi, en het spijt mij duchtig, dat de politie hem niet heeft nagezet.

— Vroeg of laat zal hij nog wel eens in hun handen vallen, James. Maak je daar maar niet ongerust over, verzekerde Raffles. Intussen zouden wij niets hebben te vrezen, als niet de goudkoorts zich van duizenden had meester gemaakt en hen hierheen had gedreven. En in hun gevolg zien wij dronkenschap, misdaad en ontucht. Was niet die Nasi in gezelschap van een half dozijn jonge vrouwen, wier beroep maar al te duidelijk op hun vermagerde gezichten te lezen viel?

— Ja, dat was te verwachten, bevestigde Brand. Waar zoveel mannen bijeen zijn, bezig met ruwe arbeid, en die misschien wel veel geld binnen zeer korte tijd zullen verdienen, daar volgen onvermijdelijk de ongelukkige schepsels, die hun tot vermaak moeten strekken. De kroegen rijzen als bij toverslag uit de grond, in allerijl worden van overal oude piano's aangevoerd, men neemt arme slokkers van pianisten in dienst en het « Cabaret » is, met een roulette, compleet.

— En het ergste is, dat wij die lui langs onze gehele weg naar het noorden zullen aantreffen, Charles. Er zijn maar enkele bekende wegen naar het noorden, dwars door het Rotsgebergte heen, en daarvan kan men slechts in zeldzame gevallen afwijken zonder grote gevaren te lopen. Want langs die wegen liggen de weinige dorpjes en gehuchten, die men hier aantreft. Wie zich van die weg afwaagt, die loopt veel kans, jammerlijk om te komen.

— Maar wij doen het toch ook wel, mylord, riep Henderson uit.

— Wij deden het slechts over een zeer geringe afstand, James en over een vlakke, die geen gevaren voor ons kon opleveren. Over een half uur zijn wij in

Silver Beech, en daar zullen wij stellig weer goudzoekers aantreffen, die noordwaarts trekken.

Een kwartier verstreek en toen wees Henderson met uitgestrekte hand in de verte.

Boven de vlakke steeg een rookwolkje op, dat alleen maar afkomstig kon zijn van een kampvuur of van een of ander huis, en dat huis kon, in deze buurt, alleen maar in Silver Beech staan.

Tien minuten later haalden zij een met houtblokken beladen slede in, die door zes magere honden werd getrokken, en door een vrouw werd bestuurd, die met een sombere blik terzijde keek, naar die drie goedgeklede mannen, krachtig gebouwd, goed gevoed, en in het bezit van sterke honden.

In het voorbij lopen, keek Raffles de vrouw even aan en vroeg toen:

— Is het hier gewoonte, dat de vrouwen dat zware werk doen?

De vrouw wierp Raffles een stekende blik toe, en antwoordde bits:

— Het behoorde zeker geen gewoonte te zijn, vreemdeling, maar als de man erop uittrekt en goud gaat zoeken, dan moet de vrouw maar zien dat zij er het leven bij houdt. Als gij naar Silver Beech gaat, dan zult gij daar geen twintig mannen van de oorspronkelijke bevolking meer aantreffen; alles wat maar lopen kon en nog niet al te oud was, is naar het noorden getrokken. En wat er nu is, dat is schuim, tuig van de ergste soort, en alleen op de doorreis, hoort gij hier ook bij?

Glimlachend antwoordde Raffles:

— De vraag is niet erg vleidend, maar althans eerlijk. Neen, laat het goud maar blijven waar het is, wij zoeken iets anders, wij zoeken naar grof wild.

— Dan geef ik u de raad, maar zo gauw mogelijk verder te gaan; het is op het ogenblik niet erg pluis in Silver Beech, hernam de vrouw, thans op een andere toon, al sprak zij nogal ruw en kortafgebeten. U ziet er uit als een heer, en daar hebben ze het hier niet op voorzien, want die hebben meestal geld om vlugger te kunnen reizen, en betere methodes toe te passen bij het delven. Ik wil u niet ophouden, uw honden zijn

heel wat vlugger dan de mijne; die zullen het wel niet lang meer volhouden.

Hier hadden zij te doen met een van die gevallen, die zich in tijden van goudkoorts bij duizendtallen voordoen: de man pakt op een goede morgen zijn grootste valies in, steekt al het geld bij zich, dat in jaren van moeilijke arbeid is bijeengespaard, en verdwijnt, onweersstaanbaar aangelokt door dat verlangen naar de kostbare delfstof.

Het drietal trok verder, en nu en dan keek Brand nog eens om, teneinde een blik te werpen op het hondenspan, de veel te hoog geladen slede, en de gebogen gedaante van de vrouw, die er naast liep en met schelle kreten de vermoeide honden aandreef.

Het liep tegen het uur van de lunch, toen de honden, vrolijk blaffend, en tot spoed aangespoord door het vooruitzicht op vis en rust, de slede Silver Beech binnentrokken.

Silver Beech was overvuld van mannen, maar het was duidelijk te zien, dat die er niet thuis hoorden. De meesten zagen er haveloos uit, met gescheurde kleren, baarden van een paar weken, schrammen op gelaat en handen, en voor het overige weinig vertrouwenwekkend.

Enigen hadden er sleden, sommigen met werkelijk goede bespanningen, anderen deden het daar zonder, en legden de gehele weg te voet af, meestal in gezelschap van een of meer anderen, maar ook wel eens geheel alleen.

De huizen waren zonder enige uitzondering van hout, en enkele blokhutten waren opgetrokken van ruwe boomstammen, die zelfs niet van de bast ontdaan waren. De Saloon was het enige huis, dat zich de weelde van een verdieping veroorloofde. Het lag omstreeks een meter boven de begane grond, waarschijnlijk met het oog op sneeuwval en vocht. Het rustte op sterke palen, en een veranda omgaf het gebouw aan drie zijden.

Tegenover de voordeur leidde een brede trap van drie treden van die veranda naar de straat.

Natuurlijk wordt dit laatste woord slechts bij wijze van spreken gebruikt, want straten zijn er daarginds in het geheel niet. Men heeft in de zomer een-

voudig het gras uitgetrokken en daarmee was de weg meteen voltooid. Als het regent is het een modderpoel en als er sneeuw valt, en het vriest, komt het er toch niet op aan, of zich onder het sneeuwdek een kleiweg vol kuilen, dan wel een keurig geasfalteerde straat bevindt.

Raffles zocht natuurlijk aanstonds naar een nachtverblijf, en het leek hem dat de Saloon, zoals meestal het geval is in dergelijke kleine plaatsjes, tevens

het enige logement van Silver Beech was.

Hij had nauwelijks zijn honden ingehouden, of Brand greep hem bij de arm, en vroeg op gedempte toon:

— Zouden wij niet liever verder gaan of elders onderdak trachten te krijgen?

— Waarom? Dit logement ziet er heel behoorlijk uit.

— Dat mag zo zijn, maar het wordt lelijk misvormd door iets dat ik tegen de deurpost zie leunen, en dat iets heet Paolo Nasi.

HOOFDSTUK II

PAOLO NASI TEN TONELE

Raffles keek snel in de aangeduide richting, en zag inderdaad tegen de deur van het logement een man leunen, die al een zeer vreemdsoortig figuur maakte in deze omgeving, want hij droeg een stadpels en een dophoedje. Het zou bijna om te lachen zijn geweest, maar het gezicht van de Italiaan stond duister en dreigend, en iemand die hem aankeek, zou werkelijk veel lust tot lachen gevoelen.

Van de Italiaan gingen de blikken van Raffles naar een andere man, die juist met een enkele sprong van de straat af, de veranda bereikte, en Nasi voorbij ging.

Toen keek Raffles Brand eens aan, haalde glimlachend de schouders op, en zei:

— Het is bijna nog erger. Het is niet alleen Nasi, het is ook Jef Patterson.

Het noemen van die naam deed Brand verschrikt naar het logement kijken. Jef Patterson was de man, met wie het driel tal enige dagen geleden een heftige woordenwisseling had gevoerd, om het bezit van een slede, een woordenwisseling, die bijna tot een drama had geleid. Brand hoopte de kerel toen, het was in Hazelton, voor het laatst te hebben gezien, maar de goudzoeker scheen zich toch nog op de een of andere wijze in het bezit van het onmisbare voertuig te hebben gesteld, en daar Raffles en zijn beide

gezellen een grote omweg hadden moeten maken, was het niet te verwonderen, dat zij hem hier nu terugvonden, op een der pleisterplaatsen langs de « track » naar het noorden.

Brand had reeds de voorste hond weer overeind getrokken, die zich behaaglijk in de sneeuw had neergeveld, welk voorbeeld dadelijk door de anderen was gevolgd, toen Raffles vroeg:

— Wat wil je doen, Charles?

— Heengaan natuurlijk.

— Vluchten?

— Noem het zoals je wilt, maar het is toch te dwaas, om ons in het hol van de leeuw te wagen.

— Je gebruikt overdreven termen, amice. Wij zijn met ons drieën en geen kinderen meer. Wij moeten volstrekt eens een nacht goed kunnen uitrusten, niet op een bed van sneeuw, maar in een behoorlijke kamer; wij moeten enkele nieuwe voorraden inslaan, en ik ben niet van zins, voor een Nasi of een Patterson het veld te ruimen. Misschien zullen zij ons niet eens herkennen. En al was dat wel zo, ik denk er niet aan, om voor hen op de loop te gaan. Wanneer wij onze kalmte weten te bewaren, zal er zich niets bijzonders voordoen. Dit logement is het enige van de plaats, en daarom naar binnen en gevraagd of er kamers vrij zijn.

— Ik hoop hartelijk van niet, zei

Brand uit de grond van zijn hart. Want die Patterson is natuurlijk niet alleen, maar in gezelschap van zijn kameraden. En zijn het niet de oude, dan zijn het anderen, die wel weinig méér waard zullen zijn.

— Wij zullen het proberen, Charles. Ga maar mee. James, jij past zolang op de slede en op de honden. En verzet geen voet, want hondendieven zijn hier op het ogenblik talrijker dan zakkenrollers in Londen.

— Wie een hand naar onze honden uitsteekt, mylord, zal het nooit wéér doen, niet naar een hond, en ook niet naar iets anders, zei Henderson op een toon, die geen twijfel liet omtrent zijn bedoelingen.

— Doe het kalm aan, James, en bedenk dat ons leven hier kan afhangen van een gebaar, van een enkel woord, ja van een blik. Al deze gelukzoekers zijn prikkelbaar, opgewonden, en gemakkelijk tot een woordentwist bereid. Onthoud dit, en gedraag je er naar.

Raffles keek Henderson nog eens strak aan, en ging toen met Brand de Salon binnen.

Toen Raffles en Brand binnentraden, stonden er enige mannen aan het buffet te eten uit tinnen borden. Jef Macmillen in persoon troonde achter zijn buffet, en hij was juist de man die men in zulke inrichtingen van node heeft; groot, breed van schouders, met machtige handen, die van aanpakken weten, en dit dan heel dikwijls doen ook, wanneer er lastige bezoekers op straat moeten worden gegooid.

Macmillen droeg een shirt van ruwe, geblokte katoen, en daaroverheen een mouwvest. Zijn pilo broek verdween in twee knielaarzen met dikke zolen, en om het middel droeg hij een brede riem met de onvermijdelijke revolver op de linkerheup.

De verlichting geschiedde hier met petroleum, want het gas of elektrische stroom is tot op deze hoogte nog niet doorgedrongen.

Macmillen had het verbazend druk, en dat scheen hem genoeg te doen, want een brede grijnslach zweefde om zijn dikke lippen en hij porde voortdurend

een soort kelner in de zijde, een bloedloze slungel van een jaar of twintig, met een boezelaar voor, en een bos rood haar op een ongewassen hoofd, die ijverig rondliep van het buffet naar de kachel, van de kachel naar de speeltafel, en van dit meubel weer naar de trap die naar de gaanderij voerde, teneinde de gasten behulpzaam te zijn met het naar boven sjuouwen van hun vaak omvangrijke bagage.

Eén enkele blik overtuigde Raffles en Brand, dat Nasi en Patterson beiden bij het buffet stonden.

Zij hadden zeker zoëven hun bestelling gedaan.

Het was echter duidelijk, dat zij elkander niet kenden.

Raffles en Brand kwamen langzaam naderbij, en hoorden juist hoe de Italiaan aan de logementhouder vroeg:

— Kun je soms een knappe meid gebruiken, Macmillen? Ik heb er nog twee over. Ze danst aardig, ze heeft stem, ze kent een massa liedjes, en ze kan zichzelf op de gitaar begeleiden.

Macmillen keek de ander eens en en schudde het hoofd.

— Misschien een volgende keer; ik ben nu voorzien, ik heb vier meisjes, en laten ze mij dat in de buurt maar eens nadoen. Vier stuks, en de een nog knapper dan de ander.

De Italiaan keek teleurgesteld en wendde zich af, met zijn glas in de hand, om in de gelagkamer rond te zien, tot zijn blikken plotseling op Raffles vielen.

Het was duidelijk dat hij hem onmiddellijk herkende, want er vertoonde zich een nijdige uitdrukking op zijn gelaat, maar even duidelijk bleek, dat hij het niet waagde, nu hij alleen was, en de hulp van een troep betaalde vechtersbazen moest derven, van zijn misnoegen te doen blijken.

Ook begreep Raffles wel, dat Nasi zich de ontmoeting op de vlakke herinneren moest van enige dagen geleden, toen de politie gelukkig juist bijtijds was verschenen, om een einde te maken aan een gevecht, dat wel eens noodlottig voor Raffles en de zijnen had kunnen aflopen.

En daar ook hij er niet het minste

belang bij had, de kerel te herinneren aan de rol, die hij bij die overval gespeeld had, al was hij er dan niet persoonlijk bij geweest, zo wilde hij zich op zijn beurt reeds afwenden, maar toen kreeg juist Patterson hem in het oog, en daarmee nam de zaak dadelijk een dreigende wending.

Want Patterson was van een ander kaliber dan de huichelachtige Italiaan, en nauwelijks had hij Raffles gezien of hij zette met een vloek zijn tinnen bierkroes op de toonbank, veegde met de rug van zijn grote hand zijn natte snor af, zette de handen in de zijde, en riep luidkeels:

— Wel, kijk eens aan, daar hebben wij de mooie mijnheer weer, die mij een paar dagen geleden een slede voor de neus heeft weggekocht. Maar ik wist, dat ik je nog wel eens zou ontmoeten, opschepper. Jongens, dit is die fijne Engelsman, met zijn dure pels, en zijn massa geld, van wie ik jullie wel gesproken heb.

Dit laatste werd gezegd tot een troepje mannen, die een paar meters verder tegen de toonbank aanleunden, met knorrig gezichten, en de randen van de grote hoeden over de ogen getrokken.

Nasi spitste onmiddellijk de oren, als een jachthond die wild ruikt.

Hij wierp een blik van terzijde op het gelaat van Patterson, als om eens te zien met wat voor vent hij te doen had, en het onderzoek scheen hem tevreden te stellen.

Hij werd plotseling even moedig, en riep:

— Dan kennen wij hem samen, kameraad. Dat is die fijne mijnheer, die zo fatsoenlijk is, dat hij mij wilde belletten, een dom schaap uit een provincienest in de wereld te brengen, en hier in het noorden voor haar toekomst te zorgen. Hij stak er zijn neus in, hij nam haar met zich mee, waar hij ook wel zijn redenen voor zal hebben gehad, en ik had al mijn onkosten voor niemendal gemaakt. Het lievertje was verdwenen, en waar ze nu zit, dat zal die mijnheer alléén wel weten, ha, ha.

Raffles had bij alles wat Patterson en Nasi schreeuwden niet opgekeken, tot de

laatste woorden van de Italiaan.

Maar nu hief hij eensklaps het hoofd op, fronste even de wenkbrauwen, trad langzaam op de Italiaan toe, die onwillekeurig een stap terug week, en bescherming scheen te zoeken bij Patterson, en beet hem toe:

— Ik zou je raden, ploert, die woorden onmiddellijk terug te nemen. Wat durf jij zeggen van dat arme kind, dat jij had weggelokt van haar moeder, en dat ik gelukkig nog uit je klauwen heb kunnen redden, ellendige vrouwendief. De politie heeft haar onder haar hoede genomen; jij zult wel weten op welke plek dat was, want jij was het, die die kerels op mij had afgezonden.

Nasi was een beetje bleker geworden, maar hij was moedig, nu hij zich beschermd waande door Patterson, die dezelfde belangen scheen te hebben als hij, en diens vrienden, en daarom riep hij met een schelle stem:

— Ik weet niets van wat je daar vertelt. Ik weet alleen dat het meisje mij vrijwillig was gevolgd, met de anderen, en dat zij er niets op tegen zou hebben gehad, om later hetzelfde plezierige werkje te doen. En dat de politie haar heeft meegenomen, dat geloof ik eenvoudig niet; je zal haar wel ergens verborgen houden, voor je eigen plezier.

Dit was het laatste wat Nasi in de eerste uren zou zeggen.

Raffles had een korte beweging gemaakt, zo snel, dat niemand eigenlijk goed zag wat er geschiedde.

Maar Nasi voelde des te beter de geweldige vuistslag, die hem tegen de kaak trof, en hem bijna onmiddellijk verdoofde.

Hij viel terzijde, met zijn hoofd tegen de rand van het buffet, en gleed op de grond, waar hij roerloos bleef liggen.

Alsof het hemzelf betrof, had Patterson met een kreet van woede de rechterhand uitgestrekt naar zijn heup, waar de kolf van zijn revolver uit de tas stak.

Maar hij had het wapen nauwelijks in de hand, of hij voelde het zich ontwringen. Want Brand was op zijn post; met een stap naast hem getreden boog hij met een vlugge beweging de arm van de schelm achter diens rug, zodat deze

wel gedwongen was, het wapen los te laten.

Hij wilde er naar bukken om het op te rapen, maar Brand lichtte hem handig een beentje, en hij rolde op de grond.

— Dat is tweemaal, zei Brand vriendelijk, terwijl hij de revolver in zijn zak stak. Een paar weken geleden hebben we je je wapen ook al moeten afnemen, Patterson. Zou je dat nu geen aanwijzing zijn, om er maar eens mee op te houden? Of heb je soms een verzameling van die schietwapens, waaruit je maar hebt te putten?

Patterson was, vaal van woede, weer overeind gekrabbeld, zijn ogen waren met bloed belopen, zozeer had een dolle woede hem aangegrepen.

Hij wierp een blik naar zijn kameraden, maar die deden of zij met de zaak niets uitstaande hadden, en gingen een voor een de gelagkamer uit.

Wat Jef Macmillen betreft, hij was al die tijd doodbedaard over zijn buffet blijven leunen, steunend op zijn ellebogen, met zijn uitgedoofd, zwart eindje sigaar tussen de lippen, en een grijns, alsof hij toeschouwer was bij een amusant toneelstuk.

En nu zei hij gekscherend:

— Ik zou maar eens gaan kijken hoe het met het weer staat, Patterson. En als je strakjes terugkomt, maak dan als je blijft geen herrie in mijn hotel. Ik heb pas nieuwe flessen en glazen aangeschaft, en jullie geschiet berokkent mij maar schade.

Hij had nauwelijks uitgesproken, toen een andere deur werd opengeworpen, en er een vrouw kwam binnenstormen, die Raffles ook dadelijk herkende. Het was Emilia, de vrouw in wier gezelschap hij Nasi voor het eerst gezien had, een paar weken geleden, toen laatstgenoemde met een zestal meisjes, bestemd om over verschillende danshuizen in het noorden te worden verdeeld, in Hazelton was verschenen.

De vrouw scheen niet eens acht op Raffles te slaan, maar liep regelrecht op Nasi toe, tilde zijn hoofd op, en jammerde:

— Wat een land, wat een mensen. Waren wij maar nooit hier gekomen. Het

ene ongeluk volgt op het andere. Ik heb het hem nog zo afgeraden; maar hij moest en hij zou, want hij dacht hier fortuin te maken. Maar hij maakt nooit anders dan ruzie, en dat brengt hem geen geld, maar pakken slaag op. Hé! Jij... Ja, jij, met je rode kop, geef een glas water. Laten jullie mijn man zo maar liggen?

— Dat is hier zo het gebruik, dame, antwoordde Macmillen, zonder in het minst aanstalten te maken, aan het verzoek van Emilia te voldoen. Hij zal uit zichzelf wel weer bijkomen. Hij schijnt nogal een harde kop te hebben, en hij bloedt niet eens heel erg. Ik zou er niet zoveel drukte over maken als ik u was.

De vrouw wierp de waard een giftige blik toe, griste zwiingend een waterkaraf van het buffet, vulde een glas met water en goot dat met bevende hand, half zinneloos van schrik, tussen de lippen van de nog altijd half bewusteloze Nasi.

Macmillen keek over zijn toonbank heen rustig toe, en zei, erg sissend, omdat hij een peukje sigaar tussen zijn tanden had:

— Dat zal zowat vijftien dime zijn, dame.

De vrouw, nog knielend, keek hem woedend aan, en zei:

— Anderhalve dollar voor 'n glas water? Ben je gek, vent?

— Pardon, dame, denkt u dat het hier een kostschool is? Water zult u in mijn hele huis niet vinden, en zeker niet op mijn toonbank. Het was klare brandewijn.

De toestand was er eigenlijk niet naar, maar Brand kon zich onmogelijk inhouden, en barstte in een schaterend gelach uit, zo, dat de tranen hem in de ogen sprongen.

— Een bierglas brandewijn, binnen in die arme Nasi, proestte hij. Als hij daar niet beter van wordt, dan zal hij wel nooit meer beter worden.

Emilia keek Brand aan, haar gelaat veranderde, zij scheen hem te herkennen, en wilde reeds als een furie op hem toevliegen, toen Macmillen zich oprichtte, met zijn reusachtige vlakke hand op de toonbank sloeg, dat het dreunde en uitriep:

— Nu is het mooi geweest. Houd je gemak, en bemoei je liever met je man, of wat hij dan is. Die jenever zal hem

heus geen kwaad doen; ik verzeker u dat het beste kwaliteit is. Vijftien dime als ik u verzoeken mag.

HOOFDSTUK III

« ZANDMUIS »

De namiddag verliep verder zonder dat er zich iets bijzonder voordeed.

Patterson had zich niet meer laten zien, Nasi sliep zijn ongewilde roes uit, en de honden rustten in de stal. Brand echter voelde zich verre van gerust, en als het aan hem had gelegen, dan zou Raffles nog diezelfde dag verder zijn getrokken, nu het weer zo schoon bleef, en de honden wel voldoende zouden zijn uitgerust.

Raffles was echter van een andere mening, en was van oordeel, dat de dieren alvorens de lange tocht te beginnen, behoorlijk rust moesten hebben gehad.

Die namiddag sloegen zij munitie in, nog een paar dekens, daar de koude voortdurend toenam, gedroogd vlees in blikken, pemmican geheten.

De drie mannen bleven steeds bij elkander, en dat was heel verstandig, want nu en dan ontmoetten zij kerels, die hen aankeken op een wijze, welke niet veel goeds voorspelde.

Het was duidelijk, dat het verhaal van het gebeurde van die ochtend in het logement van Macmillen, reeds de ronde had gedaan door de kleine nederzetting.

De avond viel, de smalle vensters van het logement werden verlicht, en daarbinnen klonk het gejengel van de oude piano reeds.

De drie mannen bewoonden dezelfde kamer, waarin zij zich vroeg hadden teruggetrokken, daar Raffles volstrekt alles wilde vermijden, wat tot nieuwe twisten aanleiding zou kunnen geven.

Voor de honden behoefde hij niet bevreesd te zijn, want Macmillen hield er een staljongen op na, die hij een goede

fooi beloofd had, als hij in het bijzonder op de honden van de drie Engelsen zou letten.

Zij hadden het plan gemaakt, de volgende dag, voor dag en dauw te vertrekken, en wilden zich dus vroeg ter ruste begeven.

Maar het leek er niet naar, in het eerst, alsof dat zo gemakkelijk zou lukken, want in de gelagkamer heerste een woest getier. Half en heel bedronken gouddelvers waren daar bijeen, dansten met elkander, of met een paar zwaar geverfde, sterk gedecolleteerde meisjes, op de tonen van de oude piano, of speelden, vloekend en ruziemakend, met de kaarten of de roulette, terwijl Macmillen op een verhoging achter zijn toonbank stond, om des te beter zijn wakend oog over de aanwezigen te kunnen laten gaan.

Maar het gezang, het gebons van de dreunende voetstappen der dansers, het schelle gelach van de meisjes, het gejengel van de piano, nu en dan afgewisseld door het verkouden gehijg van een harmonica, veroorzaakten bij elkaar genoeg lawaai om zelfs drie vermoeide mannen uit de slaap te houden.

Juist hadden de drie mannen zich van hun zware pelsen ontdaan, voornemens om in ieder geval te trachten in slaap te komen, toen er zacht, maar blijkbaar met aandrang, op de deur werd geklopt.

De drie mannen keken elkaar zwijgend en onderzoekend aan, als om elkander te vragen of zij niet verkeerd gehoord hadden, maar toen het kloppen werd herhaald, greep Raffles zijn revol-

ver, en schoof een der sterke knippen van de deur terug.

— Laat mij alstublieft direct binnen, een ogenblikje maar; ik smeeek het u, zei een zachte stem daarbuiten.

— Wees voorzichtig, fluisterde Brand. Het is misschien een valstrik. Wacht, ik zal ook mijn revolver nemen.

De twee mannen stonden nu voor de deur, gereed om dadelijk te schieten, en Henderson plaatste het kleine petroleum-lampje zo, dat het schijnsel dadelijk naar buiten zou vallen, bij het openen van de deur.

De tweede knip werd teruggeschoven, de deur werd op een kier geopend, en de twee revolverloopen keken, de een boven de ander, dreigend naar buiten, maar dezelfde zachte, wat bevende stem zei:

— Gij behoeft niet bang te zijn, mijnheer, ik ben heus alleen; gij moet mij helpen ik smeeek er u om.

Snel opende Raffles de deur verder, en vlug gleed een vrouw naar binnen.

Raffles sloot de deur onmiddellijk weer, en de drie mannen namen de binnengegetredene nauwkeurig op. De vrouw was nog half een meisje, zeker nog geen twintig jaar, met een zacht gezichtje en grote ogen van een eigenaardige kleur, niet volkomen blauw, en toch ook niet grijs. Haar haar was klaarblijkelijk geverfd, en van een hoogblonde kleur. Zij had een dikke, wollen omslagdoek omgeslagen, en keek vreesachtig om, als vreesde zij te zijn gevolgd.

Toen wendde zij zich dadelijk tot Raffles, stak haar gevouwen handen naar hem uit, en vroeg met een sidderende stem:

— Wilt gij u over mij ontfermen, mijnheer, ik smeeek er u om. Ik weet dat gij morgen wilt vertrekken, neem mij mee, om Godswil neem mij mee; ik houd het niet langer uit. Ik weet wat er gebeurd is en wat gij gedaan hebt. Ik weet dat gij de kleine Anne geholpen hebt, die door die afschuwelijke Nasi was meegenomen. Ik weet het wel, ik ben niet zoals zij, dat wil ik eerlijk bekennen, ik heb al heel wat meegemaakt, maar ik kan dit leven niet langer verdragen, ik kan niet. Ik wil weg uit deze hel, tot ie-

dere prijs. Gij zijt een edel man, daarvan ben ik zeker en ik zal u niet tot last zijn, werkelijk niet. Gij zult niets van mij bemerken, ik kan ook voor u koken en andere dingen doen.

Het meisje had dit alles op een afgebroken, zenuwachtige toon gezegd, telkens naar de deur kijkend, als iemand die vreest gevolgd te zijn, en Raffles zag hoe haar lippen trilden, en haar ogen koortsachtig schitterden.

Bewogen door medelijden vroeg hij:

— Hoe heet je, arm kind?

— Ik heet Cecile Longford, mijnheer, maar zij noemen mij altijd de Zandmuis, ik weet eigenlijk niet waarom, misschien wel omdat ik altijd zo vlug ben. Ik heb daareven moeten zingen, en zo'n afschuwelijke kerel wilde... o, ik kan het niet langer verdragen.

Zij had het gelaat met de handen bedekt, maar nam ze plotseling weer weg, greep Raffles bij zijn arm en zei smekend:

— Ik weet dat gij het zult doen. Neem mij slechts mee tot de dichtstbijzijnde post, daar kan ik wachten tot zich een gelegenheid voordoet om weer naar het zuiden terug te gaan. Een beest heeft het beter dan ik. Gij zult het immers niet weigeren? Ik zal mij klein maken, heel klein, gij zult volstrekt geen last van mij hebben, ik verzeker het u.

Raffles keek even neer op het naar hem opgeheven gezichtje, scheen een ogenblik na te denken, en antwoordde toen:

— Als je het werkelijk meent, Zandmuis, dan wil ik doen, wat je vraagt. Maak je dan gereed voor de reis, want wij vertrekken bij het krieken van de dag.

De lippen van het meisje begonnen te beven, het was alsof er tranen in haar ogen schoten, toen zij zachtjes zei:

— Ik zal het nooit vergeten, mijnheer. Gij zijt een vriendelijk man, gij en uw vrienden zijn het ook.

— Praat daar niet verder over, zei Raffles kortaf. Wij doen slechts wat onze plicht is. Het is heel weinig moeite voor ons je mee te nemen. En als je werkelijk de kracht in je voelt, je leven te veranderen doe het dan, want dit al-

les brengt je op de duur ellende, ziekte en armoede.

Zijn grijze ogen drongen voor een ogenblik diep in de hare door, er vloog voor een kort ogenblik een smartelijke trek over het gezicht van het meisje, toen ging ze naar de deur, schoof de grendels terug, en fluisterde:

— Om vijf uur bij de stallen. O, ik dank u, ik ben u zo dankbaar.

Zij knikte de drie mannen toe, en wipte weg, waarbij Raffles onwillekeurig moest denken aan het diertje, welks naam zij droeg.

Hij sloot de deur zorgvuldig weer, ontdeed zich van het dikke buis, toen van zijn zware laarzen, strekte zich op zijn brits uit, en zei, de dikke dekens over zich heentrekkend:

— Wij kunnen haar, dunkt mij, gemakkelijk meenemen. Vier of vijf dagen scheiden ons van Fort Wrangel, en, maar wat sta je daar te treuzelen, Charles, en wat kijk je ernstig? Je hebt er toch niets op tegen, dat wij dat arme kind meenemen?

— Ik geloof niet dat wij er goed aan doen, Edward, antwoordde Brand, langzaam hoofdschuddend voor zich uitstaarend. Ik weet niet wat het is, dat mij waarschuwt, kortom de zaak komt mij verdacht voor.

Raffles kwam weer overeind zitten, op zijn elleboog steunend, en herhaalde op een toon van verbazing:

— Verdacht? In welk opzicht?

— Wel, dat plotselinge verzoek, van een meisje, dat toch zeker niet kan worden vergeleken met de kleine Anne; die eensklaps opkomende wroeging van haar het bevalt me niet, ik kan er niets anders van zeggen.

Raffles wierp zich weer neer, trok de dekens opnieuw tot zijn kin op, en hernam:

— Je ziet spoken, amice. Ik geloof dat dat ongelukkige meisje wel degelijk te goeder trouw was. En al was dat niet zo, in welk opzicht zou zij ons in 's hemelsnaam kunnen benadelen? Achterblijven kan zij ook onmogelijk, om anderen ons spoor aan te wijzen...

— Dat is ook volstrekt niet nodig, riposteerde Brand, zij behoeft straks al-

leen maar aan haar kornuiten te zeggen, dat wij van plan zijn naar Fort Wrangel te gaan, antwoordde Brand schouderophalend, terwijl hij zich op zijn beurt van zijn zware kleren begon te ontdoen.

— Je bent zeer kwaaddenkend, Charles, en volkomen ten onrechte, daarvan ben ik zeker, hernam Raffles. Zelfs aangenomen, dat zij dat zou vertellen, al of niet met een kwade bedoeling, wat zou dat hinderen?

— Wel, dat haar makkers ons een uur later op de vlakte volgen, misschien wel met tien of twaalf man, en dan zullen we weinig hebben in te brengen.

— Wij zullen niet worden ingehaald, want wij hebben verreweg de beste honden. Zij zijn goed uitgerust, zij worden goed gevoed, wij hebben er tien, de een nog sterker dan de ander en het vriest zo hard, dat binnen twee uren, en misschien nog wel binnen kortere tijd, het sledespoor geheel zal zijn dichtgevroren.

— Maar naar Fort Wrangel is maar één weg, zij hebben dus ons spoor volstrekt niet nodig, hernam Brand koppig.

— Dan zullen wij een kleine omweg maken; ben je nu tevreden? Als dat zo is, ga dan slapen, want wij hebben rust nodig.

— Ik zal proberen te slapen, maar of ik wel veel zal rusten is een andere zaak, bromde Brand. Ik zal ...stil, wat was dat?

Hij was met drie passen bij de deur, schoof zo gauw hij kon de roestige grendels terug, opende de deur, en keek in de duistere gang.

Zijn gelaat had een ontevreden uitdrukking, toen hij de deur langzaam weer sloot en er de grendels voorschooft.

— Ik meende zeker, dat er iemand voorbij de deur sloop, zei hij.

— Je ziet spoken, Charles. Ga slapen, amice, wij moeten morgen vroeg opstaan.

Brand ging op de bank zitten, of liever een soort kruk, het enige zitmeubel, dat het vertrek rijk was, en begon zijn met bont gevoerde laarzen uit te trekken.

Nu en dan wisselde hij een blik met Henderson, die hetzelfde deed.

De reus liep nu op zijn dikke sokken naar het enige venster, overtuigde zich

dat het zware luik ervoor goed gesloten was, gaf Brand een knipoogje, en strekte zich op de matras uit, om zich aanstonds in de wollen dekens te rollen, want het was hier vinnig koud.

Brand had alleen maar zijn zware pels en zijn laarzen uitgetrokken, ging op zijn brits liggen, en luisterde.

Van beneden drong, gelukkig vrij wat verzwakt door de zware deuren het gerucht uit de gelagkamer tot hen door. De geregelde ademhaling van Raffles bewees hem, dat die wonderlijke man reeds sleepte, even rustig alsof hij te Londen in zijn keurig opgemaakt, donzen bed zou hebben gelegen.

Toen voelde hij zijn knie zacht aanraken, en daarop hoorde hij de fluisterende stem van Henderson die vroeg:

— Slaapt u al, mijnheer Brand?

— Nog niet, James.

— Zou mylord slapen?

— O ja, wees daar maar zeker van. Wat is er?

— Ik wou u een voorstel doen, mijnheer Brand. Die jongedame is mij ook niet erg bevallen; het leek een beetje op komedie, als ik het zo noemen mag. Zullen wij afspreken, dat wij allebei een oog in het zeil zullen houden?

— Ja James, daar geef ik je mijn woord op.

HOOFDSTUK IV

HET VERRAAD

De drie mannen hadden vast geslapen, vertrouwend op de stevige deur en de zware grendels.

En zozeer waren zij in staat, wakker te worden op ieder ogenblik dat zij verkozen, dat zij nauwkeurig op het vastgestelde uur ontwaakten.

Toen Henderson het zware luik opende, zag hij aanvankelijk niets, want de ruiten waren met een dikke laag ijsbloemen bedekt.

Maar toen hij het raam een weinigje had geopend, om wat frisse lucht toe te laten in het bedompte vertrek, bemerkte hij dat de dag nog niet was aangebroken.

Toch was het niet duister, tenminste niet volkomen, en men kon tamelijk goed de dingen onderscheiden op een afstand van een honderdtal meters.

Het gehele gehucht bleek nog te slapen, want het was doodstil.

Die stilte werd alleen nu en dan verbroken door de zware plof van een pak sneeuw, dat van een dak gleed.

Toen Henderson het hoofd naar buiten stak, meende hij, bij de stal een

gedaante te zien heen en weer lopen.

Hij keek wat scherper toe, en geloofde, « Zandmuis » te herkennen. Het was althans een vrouw, met een dikke hoofdoek om, en stevige rijglaarzen aan de benen. Zij droeg een bundel in de hand, dat zeker nog wat kleren bevatte.

— Nu, jongedame, als wij ons in je vergissen, des te beter voor jou. Maar doen mijnheer Brand en ik dat niet, dan wee je gebeente.

Met deze in zichzelf gemompelde veelbetekenende waarschuwing, trok Henderson het hoofd weer terug.

De drie mannen waren opgestaan, kleedden zich snel aan, paktten hun kleine valiezen weer in, verlieten hun logeerkamer, en begaven zich naar beneden en naar buiten.

Zij behoefden niets meer te betalen, want zij hadden de avond tevoren reeds afgerekend.

Op dat vroege uur was in het logement nog niemand op, met uitzondering van de stalknecht, die in de stal zat te dommelen op een hoop stro, maar onmiddellijk klaar wakker was, toen hij op

de stevig gesloten deur hoorde bonzen.

De honden, aanstonds wakker, rekten zich eens uit, en Brand zag tot zijn genoegen, dat zij er voortreffelijk uitzagen sterk en kerngezond, en in staat om de niet te zware slede met grote snelheid over het bevroren sneeuwdek voort te trekken.

Dat was althans een groot voordeel, want de vrienden van de heren Patterson en Nasi hadden voor het merendeel ook wel honden, maar zelden meer dan zes of hoogstens acht, en die dieren waren afgebeeld door lange tochten, en dus vermoeid, en zij zouden zeker niet kunnen wedijveren met de goed uitgeruste dieren van Raffles.

De honden werden onmiddellijk aangespannen, zodra zij hun ochtendvoer hadden gekregen, bestaande uit gedroogde vis en een paar handenvol rijst.

Toen Raffles weer naar buiten trad, zag hij daar «Zandmuis» staan, die direct op hem toetrad, met een schuwe blik in de ogen, en zei:

— Hier ben ik, mijnheer. Zullen wij gauw vertrekken? Ik ben niet gerust, voor wij de nederzetting ver achter ons hebben.

— Wij zijn gereed, Cecile, antwoordde Raffles. Zult gij het zo niet te koud hebben? Bedenk, dat de thermometer nog dalende is, en dat de koude zal toenemen. Wacht, er moet bij de bagage nog een bontmuts zijn. Zet die op, die zal u beter beschermen dan die doek. Bind de sjaal om uw hals, dan hebt gij er meer aan.

Raffles was reeds naar de slede toegegaan, zocht er even in, en keerde terug met het hoofddekseel, dat hij het meisje toestak.

Er lag een raadselachtige uitdrukking op haar gelaat, die hij pas veel later zou begrijpen. Hij had echter geen tijd, zich thans met dergelijke dingen bezig te houden.

De honden waren verzadigd, hadden zich eens goed uitgerekt, en waren nu gereed voor de arbeid.

Raffles had er eerst een ogenblik over gedacht een gids te nemen, nu er overal sneeuw lag, maar twee redenen hadden hem weerhouden. Ten eerste geloof-

de hij hier thans niemand te kunnen vertrouwen, ten tweede was de weg naar Fort Wrangel niet zo moeilijk te vinden, daar men slechts in noordelijke richting behoefde te trekken, en dan was er eigenlijk nog een derde reden: gidsen waren er thans niet te krijgen. Alle mannen die zich nog konden bewegen, waren naar het noorden getrokken op zoek naar het fel begeerde goud.

Brand had de wapens nog eens goed nagezien, en Henderson had zich overtuigd, dat de munitiekist ook inderdaad patronen bevatte. Hij herinnerde zich, niet zonder schrik en een gevoel van ijzige koude, dat avontuur van een jaar geleden, toen zij eveneens in het hoge noorden zich de vijandschap op de hals hadden gehaald van een troep boeven, die erin waren geslaagd, hun munitie te stelen, en de kist die ze had moeten bevatten, te vullen met oud roest...

Maar alles was gelukkig in orde, er ontbrak niets, er was ruim voldoende voedsel, niemand had in de stal kunnen doordringen, de honden waren volkomen gezond en Raffles zei glimlachend tot Brand:

— Je ziet wel, amice, dat je sombere voorspelling niet bewaarheid wordt.

— Wij zijn nog niet in Fort Wrangel, Edward, antwoordde Brand rustig. Heb ik verkeerd gedacht, heb ik mij nodeloos ongerust gemaakt, des te beter.

— Er is in ieder geval niemand te zien, mijnheer Brand, merkte de reus op, die aandachtig in het rond had gekeken. En het vriest nog wat harder dan gisteren, ons spoor zal gauw genoeg zijn uitgewist.

Brand mompelde iets in zichzelf, met een schuinse blik naar het meisje, dat veel haast scheen te hebben om weg te komen, haalde heel even de schouders op, en gespte zijn sneeuwschoenen vast.

Raffles hielp Cecile Longford op de slede plaats te nemen, en zij was zo licht, dat de honden het verschil niet eens schenen te bemerken.

Raffles klapte op een eigenaardige wijze met de tong, en luid blaffend wierpen de honden zich in het tuig. Maar de hulp van Henderson was nodig, de slede los te werken, waarvan de ijzers in die

korte tijd reeds waren vastgevroren aan het sneeuwdek.

Zo hard liepen de sterke dieren, dat de drie mannen enige moeite hadden, hen op hun sneeuwschoenen te volgen.

Voort ging het in noordelijke richting en binnen een kwartier was er van de nederzetting bijna niets meer te zien, op een flauw rookwolkje na, dat uit de schoorsteen van het logement van Macmillen begon op te stijgen.

Blijkbaar waren de dienstboden daar eindelijk opgestaan. Toen zij enige tijd zwiingend waren voortgegaan, begon Brand:

— Ik geloof dat ik daarginds korhoenders zie, Edward. Zou het geen prachtige gelegenheid zijn, er een paar te schieten?

— Ik ontken het niet, Charles, en toch zal ik je moeten verzoeken, je jachtlust voorlopig wat te betomen.

— Waarom? vroeg de jongeman verwonderd. Het kan nooit kwaad, de voorraad aan te vullen met wat vers vlees.

— Dat is in normale gevallen ook zeker het geval, maar in de toestand, waarin wij verkeren, acht ik het beter, voorlopig niet te jagen.

— Maar waarom dan toch? drong Brand aan.

— Moet ik je dat nog zeggen? Omdat men bij deze felle koude, bij deze ontzaglijke stilte en op deze eindeloze vlakten een schot vele mijlen ver kan horen. En wij hebben ons hier reeds te veel vijanden gemaakt om nutteloos onze verblijfplaats te verraden. Wat denk jij ervan, Cecile?

De vraag kwam zo onverwacht, dat het meisje even schrikte, maar zij antwoordde toch onmiddellijk:

— Het is misschien wel verstandiger, mijnheer, en toch, ik heb er zo weinig verstand van, maar ik geloof niet dat men op de vlakke zo gemakkelijk de plek kan vaststellen, vanwaar een geluid klinkt.

Brand had haar nauwkeurig gadege-slagen. Haar gelaat had een volkomen onschuldige uitdrukking en haar ogen hadden een zachte glans, terwijl zij het knappe gezichtje naar Raffles had opgeheven.

Zou hij zich vergist hebben? Zou dat sluipen op de gang die nacht niets hebben betekend? Had dat meisje waarheid gesproken?

Brand overwoog dit alles en zweeg, wierp zijn geweer weer over de schouder, dat hij reeds uit het foudraal had willen nemen, en volgde zonder nog een woord te zeggen de slede.

De « Zandmuis » had zich weer voorover gebukt, en zat, blijkbaar in haar eigen gedachten verdiept, op de slede, de bontmuts dicht om de oren getrokken.

Slechts nu en dan keek zij op, om zich te vergewissen waar zij waren.

Dat kon echter alleen iemand weten, die de streek voortreffelijk kende, en haar jaren achtereen had doorgetrokken, des zomers zowel als des winters. Alles was nu met een dikke laag sneeuw bedekt, de rivieren waren alleen nog maar kenbaar aan hun oevers, die somtijds vrij hoog lagen, en nu en dan aan een rij wilgen of berken langs hun boorden, want zij waren allen reeds toegevroren, en die laag ijs was weer bedekt met een bed van sneeuw.

Niet overal echter was dat ijs betrouwbaar. De wind had er wakken in geblazen, die slechts met een dun laagje ijs waren overdekt, terwijl dat laagje verraderlijk schuil ging onder hetzelfde sneeuwtapijt, dat ook het dikke ijs bedekte.

Huizen waren er niet meer te zien, maar heel ver weg tekende zich de omtrek af van een bos, kaal en zwart.

Brand merkte op dat Raffles met het meisje was gaan praten. Hij was met Henderson te ver achtergebleven, dat hij kon nagaan, wat er gesproken werd, maar hij meende het wel te kunnen begrijpen. Raffles zou natuurlijk informeren naar het verleden van de Zandmuis, hij zou willen trachten, haar over te halen om een ander leven te beginnen...

Nu en dan keek zij naar Raffles op, en dan kon Brand haar bleek gezichtje zien met de grote, grijsblauwe ogen. Het laagje poeder was allang van haar gezicht af, en nu was het des te beter te zien, hoe smal haar wangen waren, welke schaduwen er onder haar ogen lagen.

Zij was zeker nog knap, maar zij zou stellig nog mooier zijn, als zij niet dat verschrikkelijke leven had geleid, dat haar op haar dertigste jaar tot een oude vrouw zou hebben gemaakt.

Zij antwoordde slechts nu en dan, en dan nog maar met weinig woorden.

Henderson wierp af en toe een blik achter zich, in de richting van de nederzetting, maar hij kon volstrekt niets verdachts bespeuren, en ook hij begon zich reeds te verbeelden, dat het wantrouwen van Brand ditmaal geheel en al misplaatst was geweest.

De ochtend verstreek. De sneeuw kraakte nu en dan onder de sneeuwschoenen, de honden trokken blijkbaar zonder al te veel inspanning de slede voort, en niets had zich al die uren aan het oog vertoond, niets anders dan die witte vlakke, waarop de blik geen steunpunt vond, uitgezonderd het bos in de verte en enkele bomen.

Eenmaal was een troep sneeuwhoenders rechts van de voorttrekkende reizigers opgevlogen en slechts met moeite had Brand weerstand weten te bieden aan de verzoeking, een van die smakelijke vogels neer te leggen, opdat het dier dienst zou kunnen doen in de soepketel.

Na vier uren te zijn voortgegaan, moest men rust houden, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor de honden, die volstrekt niet oververmoeid mochten worden.

De jonge vrouw was van de slede gekomen, en rustte niet, voor zij behulpzaam kon zijn bij het zetten van de thee, en het voederen van de honden.

Er werd een klein zeil op twee stokken uitgespannen, rechtstandig op de sneeuw, en dicht bij de rotswand, en op dit windstille plekje werd een vuurtje gemaakt van dood hout. Daarboven werd de driepoot van ijzeren spaken op gezet, en daaraan kwam de waterketel te hangen.

Toen het theewater kookte was het de beurt van de soep. Water verkreeg men al op een zeer gemakkelijke wijze door een paar handenvol sneeuw in de ketel te doen, er gingen kruiden in, pemmican, gedroogde groenten, een over-

geschoten stuk van de reebout, en een half uur daarna was een voortreffelijke soep getrokken, voortreffelijk althans voor lieden met goede magen, die weten dat men in die streken en in die tijd van het jaar, zijn eisen niet al te hoog moet stellen.

De honden verslonden hun vis, niet zonder kleine onderlinge twisten, die in de kiem onderdrukt moesten worden, want er waren een paar vechtersbazen bij, met tanden als van wolven, en als Canadese sledehonden het eenmaal met elkander aan de stok hebben, dan kan men onmogelijk tussenbeide komen, de strijd eindigt dan onvermijdelijk met de dood van een der strijdenden, en soms wel van allebei.

Onder het eten keek Brand nu en dan tersluiks naar de Zandmuis, die zwijgend een weinig terzijde zat, en haar soep lepelde.

Er had een verandering in haar gezichtsuitdrukking plaats gehad, waarvan hij volstrekt niets begreep. Het was alsof er op dit ogenblik onrust en angst, vrees en afschuw op te lezen waren.

Maar zodra zij bemerkte dat de jongeman naar haar keek, dwong zij haar gelaat tot een glimlach, en vroeg op vriendelijke toon:

— Wilt u nog wat soep, mijnheer? Ik zou het maar doen, het zal u krachten geven.

Brand had die aansporing trouwens volstrekt niet nodig, want zijn honger was zo groot, dat hij vier diepe, tinnen borden van de soep naar binnen goot. Een stuk chocolade vormde het dessert, de Zandmuis begon ijverig het eetgerei te reinigen, alles werd weer opgeladen, en nadat men anderhalf uur had gerust, trok de kleine troep weer verder in noordelijke richting.

En wéér de vlakke, wéér de eindeloze sneeuw, nu en dan een bosje, een lage heuvelketen, somtijds het riskante overtrekken van een rivier en eindelijk de naderende duisternis, en het zoeken naar een goede plek voor het kamp.

De streek was hier zo volkomen verlaten, dat men niet eens een poging behoefde te doen, naar een gastvrij huis om te zien.

De wind was nog een weinig komen opsteken, en er heerste een felle, door alles heendringende koude.

Raffles had twee tenten bij zich, en een daarvan werd opgesteld voor Cecile Longford.

De andere was een tent voor vier personen en veel groter.

Raffles had de plek voor het kamp gekozen aan de voet van een vrij hoge heuvel, die met dennen beplant was, en natuurlijk aan de zijde, die van de wind was afgekeerd.

Het was een donkere nacht, en de wolken joegen langs de hemel.

Er werd een groot vuur aangemaakt, en de honden, nauwelijks afgetuigd, en na schrokking hun voedsel te hebben opgegeten, dat hun door Cecile was toegeworpen, hadden zich dadelijk hun slaapkuil in de sneeuw gegraven.

Hout was er in overvloed, het vuur laaide hoog op, en aanstonds werd de warme avondmaaltijd bereid.

Raffles trachtte nog iets omtrent het verleden van het meisje uit haar mond te vernemen, maar hij gaf de poging spoedig op. Misschien was Cecile nog altijd bevreesd voor Nasi, misschien ook was zij zeer vermoed; zij gaf slechts korte antwoorden en zat maar bij het vuur te dromen, in de vlammen starend, die haar gezicht nu vlammend rood kleurden.

— Zal ik het vuur onderhouden van nacht, mijnheer? vroeg zij plotseling naar Raffles opziende.

— Waar denk je aan, Cecile? riep Raffles uit. Het zal nog wel een hele poos uit zichzelf blijven branden, en laat het dan maar uitgaan.

— En de wolven? Bent u daar niet bang voor?

— Volstrekt niet. Zij zijn hier in de buurt niet gesignaleerd, en de honden zouden ons zeker wel bijtijds waarschuwen als zij kwamen.

— Maar, de koude?

— Wij hebben onze slaapzakken. Daarenboven, het is volstrekt noodzakelijk dat wij slapen, en uitrusten, anders zouden wij die moeilijke tocht onmogelijk binnen korte tijd kunnen afleggen. Gij zijt toch niet bang dat Nasi

en zijn kornuiten ons op de hielen zullen zitten?

Het meisje hief snel het hoofd naar Raffles op, scheen een oogenblik te aarzelen, en antwoordde toen:

— Neen, neen, ik denk niet dat hij nu nog zal komen, hij zal niet durven, maar toch wilde ik dat gij spoedig weer zoudt verder gaan.

— Als wij goed uitgerust zijn, dan behoeft de reis niet langer dan vier dagen te duren. En ga nu naar je tent, Cecile, je bent een vrouw, je bent deze lange tochten niet gewend, en je moet goed uitrusten. Slaap wel, en droom maar van een goede toekomst. Er kan nog zoveel voor je veranderen. Ik ben werkelijk blij, dat ik je van dienst heb kunnen zijn.

Het meisje wierp Raffles een zonderlinge blik toe, deed een paar stappen in de richting van de tent, die voor haar was opgezet, draaide zich nog eens om, bedacht zich, sloeg snel de klep van de tent op, en was het volgende oogenblik verdwenen.

Men kon waarnemen, hoe zij haar kaarslantaarn ontstak, want een zijde van de tent werd zwakjes verlicht, toen zag men de schaduw van haar gedaante zich bewegen, het was alsof zij haar haren kamde, haar zware laarzen uitdeed... toen werd het weer donker, en de drie mannen, die zwiingend hun pijpen rookten, hoorden haar een tijdlang onrustig heen en weer woelen op de wollen dekens, waarop zij zich had uitgestrekt.

Nog een half uur zaten zij zo bijeen, zonder dat er meer dan tien woorden gesproken werden, want men spreekt niet heel veel, als men onder de indruk is van die sombere, grootse, indrukwekkende natuur.

De sterkste mens voelt zich klein en nietig op die vlakten, overgoten met een vaal schijnsel, waarop de maan blauwe schaduwen tekent, en waar, in de verte, een eenzame wolf huult.

Als op een afgesproken teken stonden zij op van hun kisten, legden ze op de slede, overdekten ze met het zeil, wierpen nog enige armen hout op het vuur, dat hoog oplaaide, en gingen hun tent binnen.

Tien minuten later lag alles in diepe rust.

Henderson kon zelfs onder deze omstandigheden niet nalaten, allergeweldigst te snurken, en misschien was dat wel de oorzaak, dat Brand niet zo vast sliep als anders.

Na een tijd kwam hij heel langzaam overeind, en kroop naar de ingang van de tent, zonder ook maar het minste voorwerp aan te raken, en toch was het daarbinnen stikdonker.

Hij sloeg de tentlap op een kier terzijde, en keek.

Het vuur brandde nog, juist voldoende om te kunnen zien, dat er zich iets bewoog in de onmiddellijke nabijheid van de slede.

Er klonk iets als het schuren van het zware zeil, dat heel voorzichtig terzij werd getrokken, en toen een tikken tegen hout.

Brand hield zijn adem in, alsof die hem had kunnen verraden.

De gedaante bewoog zich nu van de slede af, en scheen iets te dragen, dat vrij zwaar was.

En al zag hij het niet, Brand rook het des te beter: het was de kist met de gedroogde vis, die daar zoëven geopend was.

En die gedaante, er viel niet meer aan te twifelen, het rossige schijnsel van de vlammen viel op haar gezicht, was Cecile Longford.

Brand sloop onhoorbaar uit de tent, zich voortbewegend op zijn knieën, en zag, hoe de vrouw met de ene hand het deksel van de kist openhield, en in de andere hand iets op hief dat er uitzag als een klein peperhuisje.

Het volgende ogenblik stond hij naast haar, en had hij die hand gegrepen.

Zij slaakte een doordringende kreet van schrik en op hetzelfde ogenblik kwam er beweging in de grote tent.

— Vertel mij eens even, rotmeid, wat heb je willen doen? vroeg Brand, terwijl hij haar het zakje ontrukte.

Nog voor zij had kunnen antwoorden, werd de tentlap opnieuw terzijde geslagen en Raffles trad te voorschijn.

— Wat is er? vroeg hij met zijn koele, klare stem. Is er onraad?

— Of er onraad is? Wel, ik heb die meid juist gesnapt, terwijl zij doende was, het gedroogde vlees voor onze honden te vergifigen. Als je blijft, als dit er niet uitziet als strychnine.

En hij duwde Raffles het geopende peperhuisje in de hand.

De vrouw was half neergezakt op de sneeuw, bijna bezwijmd. Zij had haar gelaat met de arm bedekt, en kreunde zacht, terwijl Brand haar nog steeds stevig bij de pols vasthield.

Raffles had even aan de inhoud van het zakje geroken, bekeek het glinsterende goedje, dat er uitzag als poedersuiker, bij het vuur, tipte er heel even een natgemaakte pinktop in, likte er aan, spuwde het onmiddellijk weer uit, en zei, terwijl zijn stem heel even trilde:

— Ja, dit is strychnine, Charles. En je had dus gelijk, ik heb die vrouw ten onrechte vertrouwd, ik had je raad moeten volgen. Het is jammer, het is heel jammer, niet dat ik mij vergist heb, maar dat een menselijk schepsel, een vrouw, tot zoiets te vinden is. Het doet mij meer leed dan ik je zeggen kan.

Eensklaps rukte de vrouw zich met geweld van Brand los, kroop op haar knieën tot voor Raffles, stak twee sidderende handen naar hem uit, en hief haar doodsbleek gezicht naar hem op.

— Dood mij maar, begon zij jammerend. Maak er een einde aan. Ik verdien ook niet beter. Je hebt gelijk; ik ben een verwoording. Ik ben niet meer te redden. En toch, geloof het, of geloof het niet, toch wilde ik niet. Ik zweer het je, je moet me geloven. Ik wilde het niet, maar die ellendige schurk dreef er mij toe aan, en zei dat hij mij wel zou weten te vinden, als ik durfde weigeren. Hij weet iets van mij, hij heeft bewijzen; ik heb vroeger dat wijf eens bestolen, waar hij mee is. Geloof me toch, ik spreek de waarheid.

Ze had dit laatste op een hysterische toon gezegd, en nu smakte zij voorover, met het gelaat in de sneeuw, en begon wanhopig te snikken.

Raffles bukte snel naar haar, hief de zich weerstrevende vrouw op, en zei kortaf:

— Doe dat niet. Ik wil niet dat je hier

in de sneeuw ligt te snikken. Als je waarachtig berouw hebt, toon het dan, en vertel ons wat er gebeurd is, en wat je had moeten doen.

Het meisje wrong de handen, bijna niet in staat om te spreken, en vervolgde toen op schorre toon:

— Ik zeg u dat ik moest. Ik kon niet weigeren. Ik wil mij volstrekt niet beter voordoen dan ik ben; van jongs af aan ben ik voor dit vak opgeleid, nooit heeft er iemand naar mij omgekeken, mijn moeder heb ik nooit gekend, een vader heb ik niet gehad. Maar dat doet er niet toe; dat zal u wel niet kunnen schelen. Die Nasi kon met mij doen wat hij wilde, en hij zei dat ik mee moest gaan, en die Patterson ook, en dat ik onderweg tijdens de eerste nacht, uw honden moest vergiffigen, of tenminste de helft ervan, zodat het geen argwaan zou wekken en dan zouden zij u gemakkelijk kunnen inhalen, want ze hadden nog een rekening met u te vereffenen.

— Wat heb ik gezegd? vroeg Brand op een grimmige toon.

— Stil, Charles, viel Raffles hem kort af in de rede. Ik geloof waarlijk, dat ze er spijt van heeft; het heeft haar mischien moeite genoeg gekost, haar daad te volbrengen.

— Of het mij moeite heeft gekost? jammerde het meisje. Maar doodt mij dan toch. Ik ben niet langer waard, in jullie nabijheid te leven. Of 't mij moeite heeft gekost? Voor het eerst van mijn leven heb ik een dag doorgebracht in het gezelschap van fatsoenlijke mensen, voor het eerst heb ik gemerkt, wat het zeggen wil, als iemand belang in je stelt, en je niet dadelijk een geldstuk toegooit, waarmee hij je betaalt. Voor het eerst

heb ik iets warmes gevoeld hier van binnen, omdat jullie eerlijk zijn, en een arme meid behandelt, alsof ze jullie gelijke is. Tien, twintig keer vandaag heb ik het willen zeggen, ik kon niet, dorst niet. Hier zijn mijn handen, bind ze maar vast, trek me mee achter jullie slede, dan heb ik mijn verdiende loon.

En weer begon zij krampachtig te snikken, met de vuisten woest in de sneeuw slaande, en zelfs Brand begon nu wel in te zien, dat dit geen toneelspel was, maar dat het ongelukkige schepsel inderdaad bitter berouw voelde over wat ze had willen doen.

Weer richtte Raffles haar op, en zei:

— Huil niet langer, Zandmuis. Wie berouw toont, die is altijd voor verbetering vatbaar. Ik geloof dat ik wel kan begrijpen waarom je zo moest handelen. Je hebt nu opgebiecht; wat je had willen doen is heel erg, het is erger dan ik van een vrouw had durven denken, maar je hebt bekend, je hebt dat laaghartig komplot openbaard, wij praten er niet meer over. Je zult met ons medegaan zoals was afgesproken, en wij zullen die Nasi wel beletten, je nog een haarbreed in de weg te leggen. Sta nu op, blijf daar niet zo liggen, je bent vergeven, arm, beklagenswaardig schepsel.

Hij had haar bij de ellebogen opgelicht, en keek in het spierwitte, vertrokken gezicht, omgeven door de verwarde haren, die nat waren van haar tranen.

Haar lichaam schokte nog van het snikken, zij hield de handen krampachtig ineengeklemd, en eensklaps, zonder enige overgang, gleed zij bewusteloos neer in de armen van Raffles, die haar voorzichtig oplichtte, en binnen droeg in haar tent.

Hoofdstuk V

HET WRAK IN DE RIVIER

Zonder dat Raffles iets behoefde te zeggen, had Brand reeds het kleine kistje met medicijnen te voorschijn gehaald, en

een ogenblik later wist Raffles de bewusteloze jonge vrouw niet zonder moeite een paar druppels van een opwekkend

middel tussen de stijfoepeengeklemd tanden te gieten.

Hij wreef haar slapen met wat cognac, bevochtigde haar polsen met wat sneeuw en een ogenblik daarna sloeg zij de ogen op, keek Raffles een ogenblik strak aan, en mompelde:

— Jij bent goed. Ik heb nog nooit een echt goeie man ontmoet. Zijn jullie alle drie niet verschrikkelijk boos op mij? Was het heel erg wat ik had willen doen?

— Welneen, het had ons hoogstens het leven kunnen kosten, antwoordde Brand kwasi luchtig.

Het meisje wendde het hoofd naar hem toe, en hernam langzaam:

— Jij bent nog erg boos op mij, dat zie ik wel. Ja, dan is het zeker heel erg geweest. Dat is ook wel begrijpelijk; jullie hechten natuurlijk aan je leven, jullie bent mannen, gezond en sterk, en jullie weten zeker wel wat de toekomst je kan brengen. Ik stel het leven niet zo heel erg hoog, weet je, en daarom heb ik de opdracht misschien wel tenslotte aanvaard. Deze heer zal mij misschien wel een hand willen geven, dat zou ik zo heerlijk vinden, als bewijs dat hij mij vergeven heeft. En als hij het doet, dan kunnen jullie toch niet achterblijven.

— Ik zou haar die hand maar geven, mylord, zei Henderson, die stilletjes was binnengeslopen. Het is wel wat heel bar, wat ze wou uitvoeren, maar het is toch ook maar een vrouw en vrouwen weten eigenlijk nooit zo precies wat ze doen en laten kunnen. Ik denk maar, 'n vrouw of een jong hondje, dat ontloopt mekaar zoveel niet.

— Zou je denken, James? vroeg Raffles, met voorgewende ernst. Nu dan, Cecile, hier is mijn hand, en ik hoop van ganser harte, ik hoop oprecht, dat het je wat beter moge gaan in de toekomst.

Het meisje schudde het hoofd, met gesloten ogen, en zei:

— Neen. Praat daar maar niet langer over. Met mij kan het nooit goed worden. Daartoe is er veel te vroeg te veel aan mij bedorven. Maar het is heerlijk, om je hand vast te houden. Dat is zo rustig, zo prettig.

Ze sloeg eensklaps de ogen op, en zei:

— En zeg nu nog eens, zeg het nu nog maar éénmaal, dat je er niet meer aan denkt, dat je dat verschrikkelijke al vergeten hebt, van daarnet. Dan zal ik God danken, dat die daar bijtijds is gekomen, om het te beletten. En wat Nasi dan later met me doet, het kan me niet schelen.

— We vergeven het je, Cecile, alle drie, antwoordde Raffles, meer bewogen dan hij wilde laten blijken. Je hebt het nu afgekocht, door alles te bekennen.

— Wil je mijn hand dan ook nog maar even vasthouden, Zandmuis? vroeg Brand.

— Nu dan kan de mijne er ook nog wel bij, dunkt me, zei Henderson met rollende stem.

Heel even gleed er een gelukkig lachje over het witte gezicht van het meisje, toen viel ze met een zucht weer achterover en zei zacht:

— Laat me nu maar slapen. Ik wilde wel, dat ik nooit meer zou ontwaken... Ik ben zo gelukkig, als ik nooit gedacht had, dat ik nog ooit zou kunnen worden. Ik heb hier altijd alleen maar ruwe kerels leren kennen, niet veel beter dan beesten, die me behandelen, alsof ik een slavine was, die me lieten drinken en dansen, en, en, veel meer nog...

Echte fijne heren te hebben leren kennen, ik had nooit gedacht, dat dat nog eens voor de Zandmuis was weggelegd, en laat me nu maar, ik ben van nu af aan jullie dienstmeid, jullie hond... jullie voetveeg...

— Dat mag je nooit meer zeggen, Cecile, viel Raffles haar ernstig in de rede, je bent van nu af aan onze vriendin. Slaap wel.

De drie mannen gingen zacht een voor een de tent uit, en daarbuiten wachtten zij zwijgend tot eindelijk de regelmatige ademhaling van het ongelukkige meisje bewees, dat zij tenslotte was ingeslapen, overmand door vermoeden en de aandoeningen, die zij heel die nacht had moeten onderdrukken, maar die haar tenslotte de baas waren geworden.

— Ik geloof dat wij nu voortaan wel op haar rekenen kunnen, mijnheer Brand, zei de reus zacht, terwijl hij zacht

ter de jongeman aanliep en weer in de grote tent kroop.

— Daarvan ben ik overtuigd, James, bevestigde Brand.

Het voorhang van de tent viel weer achter hen dicht, en een ogenblik zaten de drie mannen elkander bij het zwakke licht van de kaarslantaarn zwiingend aan te zien.

— Hoe is het mogelijk, dat men dergelijke zware vergiften hier even gemakkelijk schijnt te kunnen kopen als een half ons suiker, merkte Brand hoofdschuddend op.

— Dat gaat hier gemakkelijker dan in de beschaafde wereld, amice, antwoordde Raffles. Iedere drugstore heeft het wel in voorraad. Het is een goed middel tegen de muizen en de woestijnratten. Die knaagdieren komen hier zeer talrijk voor en de gevolgtrekking ligt voor de hand. Intussen zullen wij verstandig doen, op onze hoede te blijven. De kerels rekenen er natuurlijk op, dat de vrouw gedaan heeft, wat zij haar bevalen, en zullen spoedig trachten ons in te halen. Zij weten, helaas, waar wij naar toe zijn, want dat heeft zij natuurlijk gezegd, en wij hangen nu volkomen van onze honden af. Het is best mogelijk dat zij zich zelve gezworen hebben, ons in te halen en ons met geforceerde mars volgen. Vergeet vooral niet dat wij toch niet vlugger zijn gegaan dan een man op sneeuwschoenen dat vermag, en dat onze honden zich daarnaar hebben moeten regelen.

— Toch hebben wij daar goed aan gedaan, naar ik meen te mogen zeggen, mylord, merkte de reus op. Want als de honden mijn gewicht op de slede hadden gekregen, dan waren zij nu allang kreupel, en was de helft aan een hartziekte doodgegaan.

— Geloof je dat Nasi, Patterson en consoorten nu kunnen weten waar wij zijn?

— Zij kunnen het in ieder geval ongeveer berekenen, Charles, en nu zie je zelf hoe verstandig het was, dat wij onze geweren niet hebben gebruikt. De schoten hadden hen zeker direct op ons spoor gebracht.

— Denk je dat wij hen zullen kunnen

voorblijven?

— Zonder twijfel, als er zich geen onvoorziene omstandigheden voordoen.

— Laten wij onze rustpozen toch maar zoveel mogelijk bekorten, Edward. Zij zullen ditmaal wel met paardenmidelen op de proppen komen en wij kunnen, met die vrouw bij ons, natuurlijk niet zo snel uit de voeten komen, als anders het geval zou zijn geweest.

— Dan stel ik voor, nu maar te gaan slapen.

— Zonder een wachtpost uit te zetten?

— Dat zou de voorzichtigheid wel wat al te ver zijn gedreven. Het is zo goed als onmogelijk, dat de kerels ons in die ene dag zouden hebben kunnen inhalen met hun minderwaardige honden. Ga slapen, Charles, want wij zullen al onze krachten morgen waarschijnlijk wel nodig hebben.

Alle drie wierpen zij zich weer op hun legers, en een paar minuten later waren zij in een diepe slaap.

Zij sliepen nu bijna zes uren aan een stuk rustig door, zonder door iets te zijn gewekt, en toen zij opstonden was het alweer dag.

Het bleek dat Cecile het eerst was wakker geworden, en reeds bezig was geweest met de voorbereidselen voor het ontbijt. Zij had stilletjes water te kook gezet, na zelf hout te hebben gesprokeld, en nu wachtte reeds een geurige kop thee de mannen.

Het meisje was nog een beetje bleek, keek schuw met ogen, die de blikken van de drie mannen schenen te ontwijken, maar Raffles had haar al gauw met een paar vriendelijke, waarderende woorden op haar gemak gezet, en nu repte zij zich ijverig, maar zonder toch veel te spreken.

Toen zij met het eenvoudig ontbijt gereed waren, en de honden zich de mullen aflikten na hun maal van gedroogde vis en rijst, stak Raffles de brand in zijn pijp, keek eens naar de lucht, en schudde het hoofd.

— Het belooft niet veel goeds, mompelde hij. Ik geloof dat er een sneeuwstorm op komst is. Wij zullen ons moeten reppen, en trachten een stuk van

de route af te snijden. Het lijkt mij veel minder koud dan gisteren, maar de wind is in kracht toegenomen. Onder dergelijke omstandigheden kan een sneeuwstorm ons noodlottig worden.

— Wat bedoel je daarmee, een stuk van de route afsnijden? vroeg Brand.

— Ik wil zeggen, dat wij de rivier over een lengte van een tiental mijlen kunnen volgen.

— Is dat niet gevaarlijk?

— Wij zullen de nodige voorzorgen nemen. In ieder geval lijkt het me nog beter, dan de grote omweg te maken, langs de voet van de rotsen. Want de storm zal uit het oosten komen opzetten, en de sneeuw dus juist opjagen aan de zijde van de rotshellingen, die wij zullen volgen. Laten wij maar gauw op mars gaan.

De slede werd verder opgeladen; nadat de tenten er waren opgepakt, volgde de kist met het voer, de geweren kwamen er boven op, de honden werden aangedreven, en toen gleed de slede het kleine kampement uit en opnieuw de wijde vlakke tegemoet.

Inderdaad bleek de koude minder fel te zijn dan de dag tevoren, maar de hemel was betrokken in het oosten, daar hingen grijze wolken, en voordat er enkele uren verlopen zouden zijn, zou er zeker een sneeuwstorm over de vlakke losbarsten.

Spoedig verliet de slede wat vroeger een weg was geweest, langs de voet van de rotsen en zocht de rivier op.

Het was duidelijk te zien, dat de slede thans vrij wat dieper in de sneeuw wegzonk, en dat de honden haar dus ook minder gemakkelijk voorttrokken dan de dag tevoren.

Het was alsof er dooi en regen in de lucht hing.

De drie mannen wisten echter al te goed dat de temperatuur na de storm direct weer zou omslaan, en dan waarschijnlijk nog verder zou dalen dan nog geschied was.

Het meisje was weer op de slede gaan zitten, en na haar druk gepraat van zo-even, dat een weinig gedwongen had geklonken, viel haar zwijgen des te meer op.

Maar zij was nu zo gaan zitten, met de rug naar de honden gekeerd, dat zij de vlakke achter zich kon overzien. En het was alsof zij telkens opschrikte, als zij iets meende te zien bewegen.

Eenmaal zei zij, op een opmerking van Brand:

— U kent hen niet, mijnheer, ik zeg u dat u hen niet kent. Zij zijn tot alles in staat, letterlijk alles, als zij hun wraak willen koelen. Dan kennen zij geen vermoeienis en rusten niet, voor zij hun tegenstanders uit de weg geruimd hebben. Weet u wanneer ik hier gekomen ben? Op mijn vijftiende jaar. Ik ben nu twintig, ik geloof dus wel te mogen zeggen, dat ik mijn luitjes ken.

Enige tijd later zei zij tot Raffles:

— Laat de honden lopen, zo snel zij kunnen, mijnheer, verg het uiterste van hen.

— Neen, Zandmuis, dat wil ik juist niet doen, hernam Raffles hoofdschuddend. Dat zou de verkeerde methode zijn. Zonder honden zouden wij niet weten, wat wij zouden moeten beginnen.

— Volg dan niet de bedding van de rivier.

— Waarom niet? vroeg Raffles verwonderd.

— Omdat het de gebruikelijke weg is, als men van de nederzetting noordwaarts trekt.

— Hoe weet je dat? vroeg Raffles haar aandachtig aanzien.

— Ik weet het. Ik heb die tocht vaker gemaakt, niet alleen 's zomers, maar ook 's winters, wel vijf of zes keren. Bovendien is het ook gevaarlijk, verderop vooral, waar de wind altijd zo grillig is, en tussen de hoge oevers wakken veroorzaakt. En toch volgt iedereen de rivierbedding, omdat het sneeuwdek daar zo volkomen vlak is op het ijs, en het de naaste weg is naar Fort Wrangel.

— Je denkt dus dat de kerels, die ons achtervolgen, dezelfde weg zullen kiezen?

— Daar ben ik zeker van.

— Dan is dat een reden temeer voor ons, om de rivier te blijven volgen, Cecile, want anders zouden zij ons des te eerder hebben ingehaald.

Het meisje zweeg, wikkeld zich hui-

verend in haar versleten pelsmanteltje, en wierp Raffles een dankbare blik toe, toen deze, zonder een woord te zeggen, onder het voortlopen een van de wollen dekens weer losmaakte, en haar om de tengere schouders sloeg.

Zij hoestte, en hij hield plotseling verschrikt op, en vroeg:

— Sedert wanneer hoest je zo?

— O, dat heb ik al een paar maanden, antwoordde het meisje onverschillig.

— Doet het pijn?

— Ja, nu wel een beetje. Altijd, als ik met die felle kou lang buiten blijf.

— En die ellendingen hebben je daaraan blootgesteld, riep Brand op woeste toon. Hoor eens, Cecile, het is waar, dat ik wantrouwen tegen je gekoesterd heb, maar nu zou ik liever zestig van die kerels missen, dan jou.

Het meisje keek Brand een ogenblik strak aan, hief toen het gezicht tot Raffles op, en vroeg:

— Wat bedoelt hij daarmee, waarom missen? Ik zal toch niet doodgaan?

— Zo bedoelt hij het natuurlijk niet, kindlief, antwoordde Raffles. Maar je moet je in acht nemen, dat staat vast. Dat hoestje bevat me niet. Wij zullen je aanstonds iets laten drinken uit ons kistje, en je lekker warm instoppen.

— Bent u een dokter? vroeg het meisje nieuwsgierig.

— Nu, veel scheelt het niet, antwoordde Raffles glimlachend. En praat nu maar niet meer, houd je mond liever gesloten. Zo, trek die wollen doek wat op, en nu deze nog om je midden en je borst, helpt eens, mannen.

De honden stonden even stil op een kort bevel, gingen dadelijk uit zichzelf liggen, en Cecile werd als het ware ingesponnen in een dikke wal van dekens en paardendekken.

Raffles liet haar iets drinken uit het medicijnkistje, maar toen hij zich op enige afstand van de slede bevond, om iets aan het tuig van de voorste hond te veranderen, fluisterde hij zacht tot Brand die naast hem was gekomen:

— Het arme kind is heel ziek. Ik had dat al eerder moeten zien. Als het geen tuberculose is, dan lijkt het er toch

angstwekkend veel op. Ik hoop dat zij deze vermoeiende tocht zal doorstaan...

— Is het zo erg? vroeg Brand zacht.

— Heel erg, Charles. Zij is zeker nooit heel erg sterk geweest; het leven dat zij leidde heeft haar niet gezonder gemaakt, en zulke tochten in de sneeuw zijn voor zwakke borsten natuurlijk een gesel. Maar laat er niets van blijken, zij mag er niets van merken hoe ik over haar toestand denk.

Het tuig was klaar, een tonggeklap, de honden rezen op, een kort geblaf, en toen ging het alweer verder noordwaarts, de rivier op.

De helling was hier vrij steil, en de drie mannen moesten uit alle macht de slede tegenhouden, opdat die niet over de honden zou heengaan.

En nu gleed het voertuig voort over de als een biljartlaken zo gladde sneeuwlaag, die lag uitgespreid over de ijsvlakte.

De rotsachtige oevers, grillig gevormd, weken nu eens verder terug, lieten dan slechts een tamelijk nauwe doorgang over en verhieven zich op ongelijke hoogte, die wisselde van twee tot wel bijna twintig meters.

De koude was hier zeer wel te verduren, en waar de oevers hoog waren, bemerkte men van de steeds krachtiger wordende wind zo goed als niets.

Cecile had aan Henderson een kijker gevraagd, en gekregen, en tuurde er nu en dan door, over de vlakte uit, waarover af en toe ontzaglijke schaduwen gleden, dreigend en somber, als de wolken voor de laagstaande zon schoven.

Ook zij wist voldoende van de natuurverschijnselen in deze streken, om te weten dat er een heftige sneeuwstorm op komst was.

En de kleine « Zandmuis » was bang. Wel liet zij daarvan niets blijken aan haar drie nieuwe vrienden, naar wie zij beurtelings opkeek met een smartelijke uitdrukking in haar ogen. Zij wilde hen niet lastig zijn, in geen enkel opzicht. Zij moesten begrijpen, dat Cecile Longford toch niet het verachtelijke schepsel was, waarvoor haar vroegere makers haar schenen te hebben gehouden, toen zij haar die afschuwelijke opdracht

gaven.

Uren en uren gleed de slede zo voort.

Het liep tegen het twaalfde uur, en nu was de hemel bijna geheel betrokken, toen Cecile plotseling een zwakke kreet slaakte, de kijker voor het oog bracht, half oprees uit de slede, en op een toon van schrik uitriep:

— Daar zijn zij. Zes mannen op zijn minst.

Raffles nam haar de kijker zwijgend af, wendde zich om, en tuurde over de vlakke.

Het meisje had goed gezien: op grote afstand naderde een slede, getrokken door acht of tien honden, van een vrij groot slag, en omringd door zes of zeven mannen, die, zelfs in de kijker, niet veel groter leken dan speldeknoopen.

Hij liet de kijker zakken, en zeet:

— Wij hebben nog een grote voor-sprong, wij zullen ons haasten. Vooruit, jongens, aangetrokken. Als wij maar eenmaal tussen de rotsen zijn, zullen wij ons gemakkelijker kunnen verdedigen.

Hij keek naar het meisje, en schrok van de uitdrukking op haar gelaat.

Haar ogen vlamden van woede en haat, haar gezicht was doodsbleek en vertrokken, en sissend kwamen de verwensingen over haar lippen, blauw van de koude en sinds een paar dagen niet meer met lipstick bewerkt.

Zij hief de gebalde vuist naar de slede in de verte op, liet zich weer neervallen en scheen ten prooi aan een doffe wan-hoop.

Alle mannen hadden met een instinctief gebaar hun geweren van de slede genomen, en de honden trokken met een ruk aan...

... voordat iemand er het minste vermoeden van had, geschiedde het ongeluk, dat de vreselijkste gevolgen had kunnen hebben.

In de haast om verder te komen hadden de mannen niet op hun omgeving gelet, en ook niet op de kleur van de sneeuw, en het poederachtig uiterlijk daarvan.

Er klonk een onheilspellend gekraak,

kort, knappend, alsof er glas brak, en plotseling was het alsof een reusachtige vuist de slede van onderen aangreep en naar beneden trok.

Het meisje slaakte een doordringende gil, toen zij zich voelde vallen, en strekte de armen in een onwillekeurig gebaar naar Raffles uit.

Hij was de enige, die zich in de buurt van de slede bevond, want Brand en Henderson liepen vrij ver vooruit, ten-einde de omtrek te gaan verkennen.

Bliksemsnel greep Raffles, ofschoon hij het ijs onder zijn voeten voelde kraken, het meisje om het middel, met enige dekens, rukte haar van de slede, die reeds bijna onder het ijsdek verdwenen was, en droeg haar zo snel hij maar kon, terwijl het ijsdek onder zijn voeten golfde, naar de veilige oever, terwijl Henderson en Brand verstijfd van schrik toekeken.

Brand wilde juist komen aansnellen, toen Raffles hem toeschreeuwde:

— Een wak. Blijf om Godswil waar je bent.

— Maar de honden, schreeuwde Brand terug.

En er was wel reden toe, want de vier achterste honden waren door de slede mede omlaag getrokken, en de ongelukkige dieren waren zeker reeds in het ijskoude water omgekomen.

De zes overigen, het gevaar al te goed beseffend, trokken als wanhopigen, maar werden geleidelijk achteruit gesleurd, en zouden al spoedig het lot van hun makers moeten delen.

Het ijzersterke trekzeel stond als een snaar gespannen, want de rivier was diep en de bepakte slede met zijn ijzers trokken onweerstaanbaar mee in de diepte.

Toen haalde Raffles met een bliksemsnelle beweging zijn breed mes uit de schede, ging plat op het ijs liggen, en sneed met een enkele haal de strak gespannen riemen door.

Het was juist bijtijds, want het volgende ogenblik zouden de zes nog overige honden eveneens de dood in het koude water hebben gevonden.

HOOFDSTUK VI

IN DOODSGEVAAR

Terwijl de honden, blaffend van vreugde, op Brand en Henderson toejilden, schoof Raffles zich behoedzaam terug, steeds liggend, totdat hij eveneens de oever bereikt had.

Een kort ogenblik stonden allen daar zwijgend bijeen, ten proef aan gevoelens, die van wanhoop niet veel verschilden.

Binnen een paar seconden tijds had er een ramp plaats gehad, waaryan de omvang zelfs nog niet te overzien was.

Zij hadden zes honden kunnen redden, maar wat hadden zij aan die dieren, nu er niets meer te trekken viel, nu de kostbare slede met het voedsel, met de medicijnkist, met de vis voor de honden, en met de kist met munitie, in de diepte was verdwenen?

Het was een groot geluk, dat de drie mannen even te voren hun geweren over de schouder hadden geworpen, maar ieder hunner had aan patronen niet meer bij zich, dan er geborgen konden worden in de kleine lederen tas, die aan hun gordel hing, dat wil zeggen voor ieder acht of tien schoten. Bovendien was het geweer van Raffles geladen. Dan hadden zij nog hun revolvers, en dat was alles.

Maar het ergste van alles, iets wat onoverkomelijk was, iets wat in dit geval de dood kon betekenen, dat was het feit, dat de deksen en de tenten verdwenen waren.

En dat terwijl er een sneeuwstorm dreigde, die binnen een uur, hoogstens twee, zich zou ontlasten over deze streek.

Cecile Longford leunde half bezwijmd tegen de rots, terwijl zij zacht kreunde, met gesloten ogen.

Brand zag met gebalde vuisten toe,

hoe er nog wat losse plankjes, deksels van kisten naar boven kwamen drijven in het wak, dat zich langzaam alweer begon te sluiten, terwijl tevens de eerste sneeuwvlokken uit de hemel begonnen neer te vallen.

Wat de honden aangaat, zij schenen zich van het geval al bitter weinig aan te trekken, en liepen vrolijk blaffend rond, alsof er niets gebeurd was, verheugd dat zij bevrijd waren van de zware slede.

Raffles had een ogenblik nadenkend voor zich uitgestaard, en zei toen:

— Wij moeten dadelijk verder trekken, jongens. Hier is niets meer te redden; wij hebben een grote onvoorzichtigheid begaan, en wij zijn er zwaar voor gestraft. Het helpt echter niet of wij erover treuren, wij zijn nog drie dagmarsen van fort Wrangel af, en wij moeten het uiterste doen om die plaats te bereiken. Maar in de eerste plaats moeten wij thans een schuilplaats zien te vinden tegen de sneeuwstorm, die aanstonds zal losbarsten.

Plotseling opende Cecile de ogen weer, keek om zich heen, slaakte een kreet, greep de arm van Raffles, en riep:

— Alles is nog niet verloren, misschien. Niet ver van hier vandaan, op een half uur lopens ten hoogste, moet een blokhut staan; het is een vluchthut voor pelsjagers. Misschien zijn er wat voorraden, en in elk geval zijn wij er beschermd tegen de sneeuwstorm.

— Zoudt gij ons daarheen kunnen brengen? vroeg Raffles op levendige toon.

— O ja zeker, antwoordde het meisje. Ik weet de plek nog heel goed.

— Dan gaan wij op weg. De sneeuw

zal ons spoor wel uitwissen, hopen wij.
Het meisje haalde de schouders op en hernam:

— Zij, die daarginds naderen, kennen de hut ook wel en zullen ons daar zeker zoeken, maar gij zijt mannen, en zult u daar wel kunnen verdedigen.

— Dat willen wij tenminste hopen, Zandmuis, zei Brand droogjes. Vooruit dan.

— Nog 'n ogenblik, zo weerhield Raffles hem.

— Wat wil je dan?

— Bij dat wak 'n waarschuwingsbord zetten. Binnen twee of drie uren kunnen hier weer anderen voorbij komen, en daar dan het wak weer dichtgevroren zal zijn en met sneeuw bedekt, zouden zij jammerlijk verdrinken.

— Maar die anderen zijn uw doodsvijanden, riep Cecile Longford uit.

— Dat is mogelijk, maar zelfs mijn doodsvijanden moet ik behandelen als mensen, antwoordde Raffles kortaf. Charles, daar komen wat plankjes aandrijven, vis ze op, bevestig ze aan die lange stok, die ik daar zie liggen, en maak er een rode lap aan vast, scheur het van het flanel van je halsdoek.

Cecile staarde Raffles aan, alsof zij een wezen van een andere planeet zag, volstrekt niets begrijpend van een gevoel, waarvan zij het bestaan sedert vele jaren zelfs niet meer vermoedde.

Zij wilde nog een tegenwerping maken, maar Raffles legde haar met een gebaar het zwijgen op, en hielp Brand bij het opstellen van het waarschuwingsbord, dat, ruw ineengezet, en van een rood flard voorzien, aan de oever degenen die hier langs kwamen moest waarschuwen.

Cecile was op Henderson toegetreden, ging op de punten van haar voeten staan om zijn oor te kunnen bereiken en vroeg fluisterend:

— Is je vriend altijd zo?

— Altijd, Zandmuis, maar hij is mijn vriend niet; dat wil zeggen, God beware mij ervoor te denken, dat hij het niet zou zijn, maar hij is toch in de eerste plaats mijn meester.

— Wat is hij dan?

— Je mag er niet over spreken,

maar hij is in Engeland een heel hoog heer: een Lord.

— Een Lord? herhaalde Cecile, met de handen op de borst gedrukt, alsof haar een evangelie was geopenbaard. Hé, daar heb ik nu altijd zo naar verlangd, eens een echte Lord te zien. Houdt je mij niet voor de gek?

— Werkelijk niet.

— Wat ben jij dan eigenlijk?

— Ik ben maar een chauffeur, maar hier buiten behandelt hij me altijd als een gelijke.

— Houdt je veel van hem? vroeg Cecile, de blikken op Raffles gericht.

— Ik zou met plezier mijn leven voor hem willen geven, antwoordde Henderson eenvoudig.

— Dat kan ik mij begrijpen; o, hoe goed kan ik mij dat begrijpen, zei het meisje langzaam. Dat dit in mijn leven is geweest, dat zal ik nooit vergeten; ik zal er trouwens wel niet veel gelegenheid toe krijgen, want ik ga gauw dood, weet je. Het is net of er iets van binnen gescheurd of afgeknapt is, een horlogeveer, zal ik maar zeggen, zo'n gek gevoel. Zou hij me nog kunnen genezen, denk je?

— Er is niets wat hij niet kan, antwoordde Henderson, en de brave kerel meende het.

— Maar kun je hem nu niet beletten, om die dwaasheid te begaan. Als die ploerten hier langs komen, raken ze in het wak en je kunt toch altijd hopen, dat zij er niet zo gemakkelijk uit zullen komen als wij.

— Het is wel niet erg christelijk, maar ik denk er net zo over als u, jongedame, zei Henderson langs zijn neus. Maar wat uw vraag betreft, als mylord eenmaal zich iets heeft voorgenomen, bemoei je er dan maar niet mee, want dan gebeurt het ook.

Het werk met de paal was gereed, Raffles kwam toelopen, en zei:

— En nu als de weerlicht op weg, en naar de blokhut. Over een uur is de storm met volle kracht losgebarsten.

— En dan zullen zij een paar uren later komen, gij zult in de sneeuwjacht niets kunnen onderscheiden, en zij zullen ons allen afmaken, zei het meisje

zacht voor zich heen.

Zij wierp nog een zonderlinge blik op de rode lap, die zeker van verre zichtbaar zou zijn, zoals hij daar dicht bij de oever geplant was in de dikke sneeuwlaag, en toen vatte zij de arm van Raffles, die haar was toegestoken, en ging zwiingend mee, nu en dan hoestend, en haar mond bedekkend met een slip van haar wollen sjaal.

Ongeveer een kwart uur gaans verder konden zij de oeverwal beklimmen, die hier vrij laag was, en nauwelijks waren zij boven, of het scherpe oog van Raffles had in de verte inderdaad een blokhut ontwaard, niet ver van de oever verwijderd, halverwege de helling van een lage heuvel, die op de top met wat naaldhout bedekt was, en opgetrokken uit ruwe boomstammen, die zelfs niet van de bast ontdaan waren.

Aan de kant van de rivier bevond zich een klein venstertje terzijde van de deur.

— Als die hut nu maar niet bewoond is, zei Brand, die het huisje zelf nu ook gezien had.

— Wie er is, mijnheer Brand, die gooien wij er uit, zei Henderson bedaard.

— Jij bent een man naar mijn hart, vriend, zei Cecile met een kort lachje zich naar de reus omwendend.

— Laten wij ons haasten, drong Raffles. Het begint reeds harder te sneeuwen en de wind steekt iedere minuut meer en meer op, en wij hebben nog minstens een kwartier voor de boeg.

Inderdaad geleek het, alsof de blokhut op nauwelijks tweehonderd passen afstand lag, maar dat was het gevolg van een zeer gewoon gezichtsbedrog. De vier mensen moesten ruim een kwartier worstelen tegen een steeds feller woedende sneeuwstorm, alvorens zij de blokhut bereikt hadden.

De deur bleek gesloten te zijn met een stevige houten klink, en toen zij deze openden, vonden zij tot hun vreugde een verlaten huis.

Het was een van die vierkanten blokhutten, met een plat dak, ongeveer vier of vijf meter in doorsnede, zoals men er over geheel noordelijk Canada verspreid vindt, en die, krachtens een onge-

schreven wet, ten dienste zijn van rondtrekkende pelsjagers, houthakkers, politiebeambten, die moeten vluchten voor een of andere vijand, soms voor de mens, vaker echter voor de wolven, en in verreweg de meeste gevallen voor de elementen.

In een hoek stond een soort rustbank, waar gemakkelijk vijf mensen naast elkander konden liggen, en opgetrokken van dunne dennestammen, waar tegenover een potkachel stond met een stapel houtblokken er naast.

Er was een wandkast, maar daarin vonden de trekkers niets anders dan een blik, half vol petroleum, een oude kaaskorst, en een eindje kaars. Wat wel heel weinig was voor lieden in hun toestand.

Er was echter geen keuze, en daarom werd de deur snel gesloten.

Het huisje had als vesting een groot voordeel: meer vensters dan dat ene aan de kant van de rivier, waren er niet, zodat zij althans niet in de rug zouden kunnen worden aangevallen.

Het eerste werk was natuurlijk de deur zo stevig mogelijk te sluiten en vuur aan te leggen.

Dat ging vrij gemakkelijk, met behulp van een weinig petroleum uit het blik.

En toen de kachel eenmaal brandde, toen gevoelden allen pas, hoezeer de honger knaagde.

En zij hadden niets te eten, volstrekt niets. De honden? De dieren sprongen op dit ogenblik zó vrolijk om hen heen, dat het een genot was er naar te kijken, en gelukkig was de toestand nog niet zo nijpend, dat men een van die trouwe viervoeters zou moeten afmaken, om zelf niet om het leven te komen.

Brand, de beste schutter, had reeds zijn geweer uit het foudraal genomen en het zorgvuldig geladen.

Hij trok zijn bontmuts nog wat dieper over zijn oren en zei toen vastberaden:

— Wij moeten iets te eten hebben, wat het ook zij. Ik zal proberen een sneeuwhaas of een hoen te schieten.

— Onmogelijk, Charles, meende Raffles. De sneeuwstorm neemt voortdurend in kracht toe.

— Des te meer reden voor mij om niet te treuzelen. Misschien zou het over een half uur onmogelijk zijn, iets onder schot te krijgen. Wij kunnen toch niet verhongeren?

Dat begreep iedereen wel, daarom werd de deur weer geopend, zodat er onmiddellijk een gure windvlaag naar binnen stootte, tegelijk met een pak sneeuw, en het volgende ogenblik bevond Brand zich buiten en schoof weg op zijn sneeuwschoenen in de richting van het bos op de top van de lage heuvel.

Halverwege wendde hij zich om, en tuurde in de richting van het zuiden.

Hij kon nu met het blote oog, nu de sneeuwjacht juist een weinig verminderd was, in de verte duidelijk de naderende slede waarnemen.

Nog een uur, dan zou zij de plek van het wak bereikt hebben.

Men zou daarginds zijn schot horen, maar dat was onvermijdelijk; er moest nu eenmaal voedsel zijn.

Maar het lot was hem gunstig.

Want hij had juist de zoom van het kleine bosje bereikt, toen er een tweetal elandsveulens, voorafgegaan door hun vader, het beschermende bos binnenstoven.

Brand bracht onmiddellijk zijn geweer aan de schouder, mikte zorgvuldig en vuurde.

Een van de elandjongen, in het hart getroffen, maakte een luchtsprong, en stortte neer.

Maar toen gebeurde er iets, waarop Brand niet gerekend had, en dat hij toch had kunnen voorzien, als hij de aard van de eland goed had gekend.

De elandstier had onmiddellijk zijn vaart gestuit op het horen van de sterfenscreet van zijn jong, bukte zich nu over het lijk, besnuffelde het, liet een doordringend getrompetter horen, en kreeg toen Brand in het oog. Het dier liet een kort gebrul horen, boog de machtige kop, en daarmede het geweldige gewei, en stormde toen op Brand toe.

De jongeman had nog maar één patroon op zijn geweer, en hij wist dat hij verloren zou zijn ingeval hij zou missen.

De afstand tussen hem en het dier bedroeg nauwelijks twintig meters. Snel als de gedachte bracht hij het geweer opnieuw aan de schouder, en juist toen hij afdrukte, gleed hij uit op de gladde sneeuw, de kogel raakte de eland wel, maar in de achterbout en het dier bleef voortstormen.

Het was een geweldig grote elandstier en Brand wist wel wat men van deze dieren te duchten heeft, als zij woedend zijn. Zij zijn krachtig als een buffel en veel sneller.

Brand keerde zijn geweer om, om het als knuppel te gebruiken, maar nogmaals gleed hij uit op de helling en kwam op zijn hurken te zitten.

Dat was zijn behoud.

Want de eland, voortgedreven door zijn eigen vaart, kon zich niet bijtijds inhouden, struikelde half over de uitgestrekte benen van Brand, viel op zijn knieën en gleed in grote vaart langs de helling naar beneden.

En terwijl Brand zo snel hij maar kon enige patronen in het magazijn deed, zag hij, hoe Henderson, die natuurlijk het schot gehoord had, kwam aanlopen, het geweldige gewei van de eland ontweek, zich naast het dier liet neervallen, en het zijn breed jachtmes in de nek stiet.

Hij had goed geraakt, want de eland viel aanstonds op zijde, trok even met de poten, en lag stil.

Zwijgend klauterde Brand verder naar boven, laadde, niet zonder moeite, het kleinere dier op zijn schouders en toen hij weer omlaag kwam, zag hij dat Henderson de gedode elandstier, die zeker achthonderd pond woog, achter zich aansleepte door de sneeuw, alsof het een jong katje was.

Zij waren juist met de jachtbuit voor de vluchthut verschenen, toen zij Raffles naar buiten zagen komen met een bezorgde uitdrukking op zijn gelaat.

— Wat heb je daar? vroeg hij. Twee elanden? Mijn compliment, Charles. Heb je Cecile gezien? Is zij niet bij jullie?

— Welneen. Hoe zou zij? riep Brand uit. Is zij dan niet in de hut?

— Neen, zij is bijna een kwartier ge-

leden weggegaan, even na jou, ze zei, dat ze je een goede plek kon wijzen waar

wild zat, en ik heb haar niet meer terug gezien.

HOOFDSTUK VII

HET EINDE

De drie mannen keken elkaar een ogenblik zonder iets te zeggen aan, en toen liet Henderson de kop van het gedode dier uit zijn handen glijden en begon zwiingend de helling opnieuw te beklimmen.

Hij had echter nog geen vijf stappen gedaan, toen Raffles hem terugriep:

— Waar wilde je heengaan, James?

— Naar het bos, mylord. Misschien is zij daar.

— Zoek dan maar niet, je zoudt haar daar niet vinden. Ik vrees dat zij een geheel andere richting is ingegaan, naar de rivier.

— Wat zou zij daar moeten uitvoeren? riep Brand verbaasd uit. Zij zal zich nog een dodelijke ziekte op de hals halen door uit te gaan in die storm. Men kan zich nauwelijks op de been houden.

Raffles wierp Brand een veelzeggende blik toe, en plotseling was het alsof er een licht opging voor de jongeman, die ontzet uitriep:

— Zou zij waarachtig voornemens zijn, de waarschuwingsvlag bij het wak weg te nemen?

— Ik moet het wel vrezen. Ik hoopte nog tot het laatste ogenblik, dat ze je had ingehaald en bij je zou zijn, maar wij kunnen ons aanstonds overtuigen. De lucht klaart daarginds in het zuiden, een weinig op, laten wij de heuvel bestijgen, dan hebben wij een onbelemmerd uitzicht.

Zo vlug zij maar konden, en het ging niet zo heel gemakkelijk, tegen de felle wind in, en omhoog lopend, bestegen zij de helling.

Halverwege wendden zij zich om, en keken in zuidelijke richting.

Zelfs met het blote oog was het drama reeds te volgen, dat zich daarginds bij de rivier, ging afspelen.

De slede met de zes mannen bevond zich op een afstand van iets meer dan een paar kilometers van de blokhut.

En inderdaad hadden ook de achtervolgers de vlakte verlaten en het bed van de bevroren rivier opgezocht om daar beschutting te zoeken tussen de rotsen.

Het was duidelijk te zien, dat zij zich zo snel mogelijk voortrepten.

Veel dichterbij, omstreeks tien minuten lopens verwijderd van de plek, waarvan hier de rode lap door de kijker duidelijk zichtbaar was, bewoog zich een kleine, zwarte gedaante, blijkbaar niet zonder moeite, over de sneeuw voort, de slede tegemoet.

Twee dingen waren duidelijk.

Ten eerste konden de mannen die naderden, de vrouw nog onmogelijk zien, evenmin als het waarschuwingsslein, omdat de rivier verderop een boog beschreef en ten tweede zou zij, dat was zeker, de vlag veel eerder bereikt hebben dan de mannen, die daar naderbij kwamen.

Maar eenmaal voorbij de kromming van de rivier, zouden de kerels haar moeten zien, en als de afstand klein genoeg was geworden, zouden zij haar zeker met een welgericht schot kunnen neerleggen, zodra zij tenminste begrepen wat er aan de hand was, en dat de vrouw hen verraden had.

— Wij moeten haar achterna, zei

Raffles vastberaden, nadat hij de toestand even in ogenschouw had genomen. Wij mogen niet dulden, dat die mannen, ook al zijn het schurken, willens en wetens in hun verderf lopen. Vlug, misschien kunnen wij het haar nog beletten, voor die anderen om de bocht van de rivier zijn.

Brand begreep wel, dat de kans hierop heel gering was, maar toch volgde hij Raffles onmiddellijk, want ook hem stuitte het denkbeeld tegen de borst, hun achtervolgers ellendig te laten verdrinken, al had hij er wel een eed op durven doen, dat hij dezelfde weekhartigheid bij hun vijanden vruchteloos zou zoeken.

Zij echter waren beschaafde lieden, en het strookte niet met hun opvattingen, 'n tegenstander in zulk een verraderlijke valstrik te lokken.

Onder het voortlopen vroeg Brand zich af, wat er wel moest zijn omgegaan in het gemoed van die vrouw, die zich daar aan de dood door de kogel of door de sneeuwstorm blootstelde, om de mannen te redden, die haar goed behandeld hadden, en haar hare zware zonde hadden vergeven.

Zij liepen zo vlug zij maar konden, en zij hadden het voordeel van de helling gebruik te kunnen maken, die langzaam glooide naar de oever van de rivier.

De minuten leken hun eeuwen toe. Zouden zij op tijd komen?

Eindelijk na een kwartier bijna, hadden zij het punt bereikt, vanwaar de oever vrij snel afdaalde tot aan het ijsdek.

Zij hadden zich echter nauwelijks over de helling heengebogen, of ze zagen dat zij te laat kwamen.

De Zandmuis was juist bezig, met inspanning van al haar krachten, de paal met de waarschuwingsslap uit de sneeuw te trekken, en het volgende ogenblik fladderde de rode doek weg op de stormwind.

— Ongelukkig schepsel, wat heb je gedaan, riep Raffles, zo luid dat het verweerklonk.

Ondanks de storm moest de vrouw hem gehoord hebben, scheen toen een

uitdagend gebaar te maken, en toen klonk het schot dat een einde zou maken aan alles.

De achtervolgers waren juist voorbij de bocht van de rivier te voorschijn gekomen.

Of zij de samenhang vermoedden, of dat zij uit het verloop der gebeurtenissen hadden begrepen, dat de vrouw ver raad had gepleegd, het is niet te zeggen, maar zeker is, dat een van de kerels zijn geweer aanlegde en vuurde.

Het is ook wel mogelijk, dat de man een ander meende voor te hebben, een van de achtervolgden, maar de kogel trof het ongelukkige meisje in de borst, en zonder een kreet te slaken, zakte ze in elkaar.

Met vijf sprongen was Raffles bij haar.

Hij lichtte haar op in zijn sterke armen, het gevaar niet tellend, dat hem dreigde van daarginds.

Henderson en Brand, die een kreet van woede en afschuw geslaakt hadden, stelden zich zo goed mogelijk verdekt op, achter een rotsblok en vuurden terug.

Onmiddellijk zwenkte de slede een weinig terzijde af, en verdween uit het gezicht, maar op het midden van het ijsdek bleef iets zwarts, langwerpigs achter...

Een van de kogels bleek doel te hebben getroffen.

De achtervolgers wilden zich zeker niet opnieuw blootstellen aan de goedgerichte kogels van die voortreffelijke schutters, want zij kwamen niet meer te voorschijn, en zo kon Raffles met zijn lichte last, ongehinderd de helling weer beklimmen, totdat hij zich bij zijn vrienden gevoegd had.

— Is zij zwaar gewond? vroeg Brand zachtjes.

— Ik vrees van wel, Charles, antwoordde Raffles op ernstige toon. Misschien, als onze verbandtrommel niet ten onder was gegaan met de slede, als ik het bloed bijtijds had kunnen stelpen, nu moeten wij, zo vlug wij maar kunnen naar de hut terug, haar leven kan afhangen van enkele minuten.

Cecile Longford moest dit laatste ge-

hoord hebben, want zij sloeg als met moeite de oogleden op, keek Raffles aan, knikte hem zwakjes toe en zei:

— Leg mij dan hier maar neer, mylord, want dat ben je. En laat ik je dan nog eens danken; jullie bent heel goed voor me geweest, ik ben blij dat ik met die gedachte kan gaan, vanwaar je niet meer terugkomt. En misschien word ik hierboven wel een beetje schappelijk behandeld, want ik heb toch heus mijn best gedaan, om het weer goed te maken. Als ik bijtijds zulke mannen had ontmoet als jullie in mijn leven, dan zou het misschien wel anders met mij zijn gelopen.

— Niet praten, arm kind, zei Brand, die met moeite zijn tranen kon weerhouden, nu hij de zwakke stem hoorde en de brekende ogen zag.

— Wij zullen haar wel weer opkalfateren, nietwaar mylord, zei Henderson wiens stem verdacht trilde.

— Aan ons zal het niet liggen, vrienden. Ik hoop dat ik je niet al te veel pijn doe met het dragen, Zandmuis?

— Helemaal niet. Het is wat fijn. Ik voel mij zo heerlijk doezelig, het is alsof ik een beetje te veel gedronken heb, dat deed ik vroeger maar al te dikwijls. O, het is zalig, zo te worden gedragen.

— Stil nu, je mag niet zoveel spreken, beval Raffles zachtjes.

Zij waren intussen voortgegaan, zo snel hun benen hun maar wilden dragen, tweemaal wisselden Raffles en Henderson om, bij het dragen van de gewonde, die op het punt scheen te zijn, haar bewustzijn te verliezen.

Juist toen Brand de deur van de blokhut openwierp, klonk achter hen, gedempt door de afstand, een krakend geluid, dat gepaard ging met wilde vloeken en kreten, in doodsangst uitgekrijst.

— Het wak, schreeuwde Brand doodsbleek. Dan heeft het lot het geweld, zij zijn toch weer op de rivier teruggegaan.

Cecile scheen het ook te hebben gehoord, want zij sloeg de ogen op en zei zwakjes:

— Dan heb ik het toch niet vruchteloos gedaan. Een had jullie er al neergegapt, nu hoop ik maar dat die vijf an-

deren...

Maar Raffles legde zacht zijn hand op haar mond, en zei hoofdschuddend:

— Zeg zulke dingen niet, Cecile, vergeet nooit dat je een vrouw bent. James, leg haar op het rustbed, en laten wij haar toedekken met alles wat wij kunnen missen.

Alsof hij een ziek kind droeg, zo behoedzaam tilde de reus het lichaam van de arme vrouw op het rustbed.

Raffles ontknootte haar pels, de blouse van vuurrood flanel, een soort zelfgebreide borstrok of camisole, en toen de tedere borst bloot kwam, toen zag hij wel, dat hier geen menselijke hulp meer zou baten, dat de kogel van de laffe moordenaar maar al te goed getroffen had en de rechterlong had doorboord.

Tegelijk met het bloed kwam wat rood schuim naar buiten, en toen zij neerlag, vloeide dat rode schuim ook over de kleurloze lippen.

Brand had zich afgewend, niet in staat 't erbarmelijke schouwspel te verdragen van die smalle, witte borst, zo tender als van een kind, de echte borst van de longlijder, en nu beylekt met bloed, dat maar onafgebroken bleef voortwellen uit de wonde.

Wat Henderson betreft, hij stond in een hoek, beet op zijn harde knuisten, en deed niet eens moeite om de tranen terug te dringen, die hem in de ogen schoten.

Raffles had in de kast een lap verbandlinnen gevonden, en zo goed als het ging, stelpde hij daarmee de bloeding.

Toen hij ermee gereed was, sloeg Cecile weer de ogen op, die reeds braken, tilde met grote moeite beide armen op, legde ze met een zucht om de nek van de man, die over haar heengebogen stond wreef heel even haar wang tegen de zijne, als een aanhalig poesje en zei, nauwelijks verstaanbaar:

— Dat is voor jullie alle drie; voor de twee anderen zal ik wel geen kracht meer hebben, en die jongen daar in de hoek, die zo raar staat te doen, die is veel te groot voor mij. Zeg hun maar, dat het ook voor hen bedoeld is. Ik dank

je, mylord, en ik hoop dat je er geen spijt van hebt, dat je je over mij hebt ontfermd, ik heb helemaal geen spijt over wat ik gedaan heb, dat kun je gerust geloven, die ellendelingen hadden niet anders verdiend, en jullie waren er zeker allemaal aangegaan, 't is wel jammer, dat ik nu moet gaan, maar ik was toch zo erg ziek, het zou toch niet veel langer hebben geduurd, het is toch jammer, want ik was al heel veel van jullie gaan houden, gerust waar. Als ik nu eens goed gezond was geweest, dan had er misschien nog wel iets van me terecht gekomen, zonder dat brok lood in mijn longen, sapperloot, het doet zo'n pijn. Zou het nog lang duren, denk je?

Niet in staat om te antwoorden, boog Raffles zich alleen nog maar wat dieper over de stervende heen en streek met zijn koele, witte hand het vochtige haar van het klamme voorhoofd.

Met haar laatste krachten trok het meisje zijn hoofd nog wat dichtër naar zich toe, en nauwelijks was haar stem verstaanbaar, toen zij vleierend vroeg:

— Mag ik je een zoen geven, bijwijze van bedankje? Ik bedoel er heus niets kwaads mee, dat geloof je immers wel? Het zal me goed doen, het zal prettig zijn, er aan te denken daarginds.

Raffles neeg nog wat nader, en hij ontving de meest kuise kus op zijn lippen, die de arme Zandmuis in haar korte leventje nog ooit op een mannenmond had gedrukt...

Toen lieten haar armen los, alsof zich een veer ontspande, en alleen aan de beweging van haar lippen kon hij zien dat zij fluisterde:

— Nu is alles goed. Dag Lordje, dag beste jongens...

Raffles wenkte de twee mannen, die kwamen toesnellen. Zij kwamen nog juist bijtijds om de dankbare blik op te vangen uit haar ogen, en toen was alles voorbij.

Raffles drukte zacht de ogen van de dode toe en kruiste de tengere armen over de borst. Henderson was naar zijn hoekje terug gegaan en hij had ook zijn reusachtige handen gevouwen, en bad, hij bad voor het zieleheil van dat rampzalige schepsel, dat in zonde had geleerd

en haar leven had geofferd voor dat van drie mannen, die zij ternauwernood kende.

Juist toen Raffles zich afwendde van de dode, die nog zo bitter weinig genoten had van het werkelijke leven, sprong de ruit stuk van het enige venster, een kogel floot suizend door het vertrek, en nam de bontmuts van Raffles mee.

Sneller dan het weerlicht wendde hij zich om, en vuurde in bukkende houding terug, terwijl tegelijkertijd de man, die voor het venster had gestaan, nogmaals schoot, maar nu veel te hoog.

Er klonk een gil, de plof van een lichaam.

Zonder op het gevaar te letten, rukten Henderson en Brand, half dol van woede, de deur open, met het geweer in de hand.

Op korte afstand van de hut lagen twee mannen in de sneeuw neergeknield, gereed om te vuren.

Ook zij hadden slechts revolvers bij zich.

Zij schoten, maar zij waren blijkbaar zo volkomen verrast, dat slechts Brand heel licht aan de wang gewond werd.

Henderson schoot terug, en zijn eigen kogel trof een der mannen midden in het voorhoofd, die zonder een enkele kreet te slaken voorover op de sneeuw neerviel.

De ander wierp zijn revolver weg, stak zijn handen boven het hoofd, en schreeuwde:

— Ik geef me over. Jullie hoeven niet bang te zijn, ik ben de enige die nog leeft. Twee liggen er met de slede en de helft van de honden op de bodem van de rivier, ja, die slet heeft het knapjes ingericht. Ik heb dadelijk gezegd, dat je er geen vrouw moest inhalen.

De man die gesproken had, was langzaam naderbij gekomen.

Het was Jef Patterson.

Raffles ging naar hem toe, zeer bleek, met zijn revolver tot schieten gereed, en zei:

— Patterson, je hebt je aan ons overgegeven, en alleen de menselijkheid gebiedt mij je bij ons op te nemen, want alleen zou je jammerlijk omkomen, maar

als ik nog éénmaal het woord uit je mond hoor, dat je zoëven hebt gebruikt, toen je over dat ongelukkige schepsel sprak, dan schiet ik je een kogel door je donder. Is Nasi dood?

— Hij ligt voor het raam, antwoordde Patterson laconiek.

— Kom dan binnen en help ons de vrouw begraven, die door een van jullie

vermoord is. Als dat gebeurd is zullen wij dadelijk verder trekken, zodra de sneeuwstorm is bedaard en in Fort Wrangel zullen wij je in handen van de fortcommandant overleveren.

Tien minuten later waren vier mannen zwijgend bezig een graf te graven in de reine sneeuw voor een onreine, die haar schulden betaald had, en ruimschoots...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Grot der Stilte

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266